

„A forma meghatározza a teret, amelyben létezik. A körbejárható plasztikák átalakítják az őket befogadó környezetet. Ezáltal a szobrász, amikor alkot, egyben teret is teremt. Szávoszt Katalin sem pusztán formában, hanem elsősorban térrendekben gondolkodik. Az alkotó, a plasztika és a néző relációi szerint változó, mégis a szobor által meghatározott téri viszonylatokat alakít műveivel. Plasztikai alkotásai a szobrászat alapkérdéseit érintik. Hiszen a szobrászat elsődlegesen a térrel áll összefüggésben: kitölti, viszonyul hozzá és hatással van érzékelésére, valamint alapvetően megváltoztatja azt. Maga az alkotói szobrászi folyamat a teremtetést imitálja, amelynek során az anyag a művész keze által átalakul, és spirituális tartalmakkal telítődik”

dr. Szeifert Judit:
„A folytonosság stációi”

Wehner Tibor: Szávoszt Katalin

Wehner Tibor

Szávoszt Katalin

Körmendi Galéria

WEHNER TIBOR

Szávoszt Katalin

PORCELÁN-ÁLMOK ÉS KERÁMIA VALÓSÁGMODELLEK

Katalin Szávoszt

PORCELAIN DREAMS AND CERAMIC REALITY MODELS

WEHNER TIBOR

Szávoszt Katalin

PORCELÁN-ÁLMOK és KERÁMIA VALÓSÁGMODELLEK

Szerző | Author

© Wehner Tibor művészettörténész

Szerkesztő | Editor

Csák Ferenc művészettörténész

Angol fordítás | English translation

© Nagy Zoltán

Fotó | Photo

© Körmendi Galéria, Mező Ferenc

A kötetet tervezte | Graphic design

Kneisz István

Kiadó | Publisher

© Körmendi Galéria, Budapest, 2024.

www.kormendigaleria.hu – info@kormendigaleria.hu

Körmendi Galéria Budapest sorozat

ISBN 978-615-6234-46-9 (print)

ISBN 978-615-6234-47-6 (pdf)

Felelős kiadó | Responsible editor

dr. Körmendi Anna

Nyomda | Printing house

Stanctech Digital Kft.

Borító | Cover

Euridike II. – 1991. felhasználásával

Online megtekinthető | Viewable online

Országos Széchényi Könyvtár Elektronikus Könyvtára (MEK):

<https://mek.oszk.hu>

Arcanum Adatbázis Kiadó

<https://www.arcanum.com/hu>

A Körmendi Galéria 64. kiadványa. Válogatás a Körmendi-Csák Gyűjteményből.

The 64st publication of the Körmendi Gallery. Selection from the Körmendi-Csák Collection.

A Körmendi Galéria
weboldala
Website of
the Körmendi Gallery

A Körmendi Galéria kiadványai
a MEK gyűjteményében
Available publications
of the Körmendi Gallery
in the MEK Collection

A Körmendi Galéria
Youtube-csatornája
The Körmendi Gallery
Youtube channel

Feljegyzések Szávost Katalin keramikus-szobrászművész munkásságáról

TÖRVÉNY ÉS ESETLEGESSÉG

Szávost Katalin keramikusművész kiállítása

Tatabányán – 1985

Rövid egy esztendőn belül immár a harmadik kerámiaszobrászati kiállítás látogatói, szemlélői lehetünk a tatabányai Kernstok Teremben: a múlt évben bemutatott Thury Levente-, majd az azt követő Pázmándi Antal-kollekció után Szávost Katalin művei kerültek nyilvánosság elé. E nevek a napjaink magyar iparművészetét kevésbé ismerők előtt sem csenghetnek teljesen ismeretlenül, s a szakemberek körében közismert, hogy ezen alkotók munkálkodása garanciát, minőséget, magas mércét jelöl. Elég egy futó pillantást vetni a Kernstok Teremben bemutatott új anyagra, hogy felmérhessük és igazolhassuk: ismét egy fantáziadús, mestersége minden titkát ismerő, anyagát virtuóz eszközökkel megmunkáló alkotóművész termése kapott bemutatóteret.

Szávost Katalin pályafutása látszólag zökkenőktől mentes, hiszen dolgozott mint gyári tervező, tervezett és készített használati kerá-

miákat, tevékenykedett és tevékenykedik önálló alkotóművészként, több önálló kiállításon mutatta be produktumait és rendszeresen részt vett a művészeti ág nagy seregszemléin, kivitelezett állami megbízásra több, a maradandóság igényével elhelyezett monumentális kompozíciót, és 1978 óta tanárként a budapesti Magyar Iparművészeti Főiskolán adhatja át tapasztalatait a növendékeinek. A pályakép eredményekből és sikerekből épül, ámbár általában meg szoktunk feledkezni azokról a momentumokról, amelyek árán ezek az eredmények megszületnek; az útkeresésekről, a kísérletekről, a műhelymunka gondjairól, és egyáltalán arról a temérdek munkáról, amelynek néhány éves időszakáról – példa gyanánt – egy ilyen, tatabányaihoz hasonló kiállítási anyaggal ad számot a művész.

Szávost Katalin munkásságának legjellemzőbb vonásait keresve, műveinek jelentésrétegeit boncolgatva nehéz helyzetben vagyunk. Kerámiái leírhatók ugyan, láthatjuk, hogy a művész a sík és a tér viszonyait, egymásba kapcso-

„Az én városom” – 2013, Budapest Kiállítóterem, gyűjteményes kiállítás

lódását, áthatását tanulmányozza, hogy elnyújtott és kiöblösödő vázaformákat imitálva valami egészen mást hoz létre, mint a hagyományos váza, hogy a szabályos és szabálytalan formák – a kocka és a kockára helyezett meghajló, megtörő, hullámokat vető vékony héjak – ellentétével, az ellentétek egymásba olvasztásával feszült térkonstrukciókat hoz létre, olyan térkonstrukciókat, amelyek megmozgatják, szervezik a körülvevő teret, de a művek különösségeit ezzel még nem közelítettük meg. A kerámiaszobrászat, az égetett, színezett, szobrászi igénnyel alakított anyag térszervező szándékokkal megformált magabiztos objektumainak jelentésköreiben, a mondandók szférájában kell kérdéseinkre választ találni: mit fogalmaz meg – ha már a szándékok szobrásziak – a művész? Szubjektív értelmezési variációnk szerint lírai állapotrögzítések ezek a kompozíciók, amelyek a figyelem és a felszabadult formátlanság, a szabály és a szabályosság elleni fellépés, a törvény és az esetlegesség szimbiózisában jelennek meg. Szemünkkel a felület gyűrődéseit követve valami furcsa izgalom éled: a felületet létrehozó mögöttes formákat, erőket kutatjuk. Még akkor is, ha a felület mindig gyönyörködtet, mert fi-

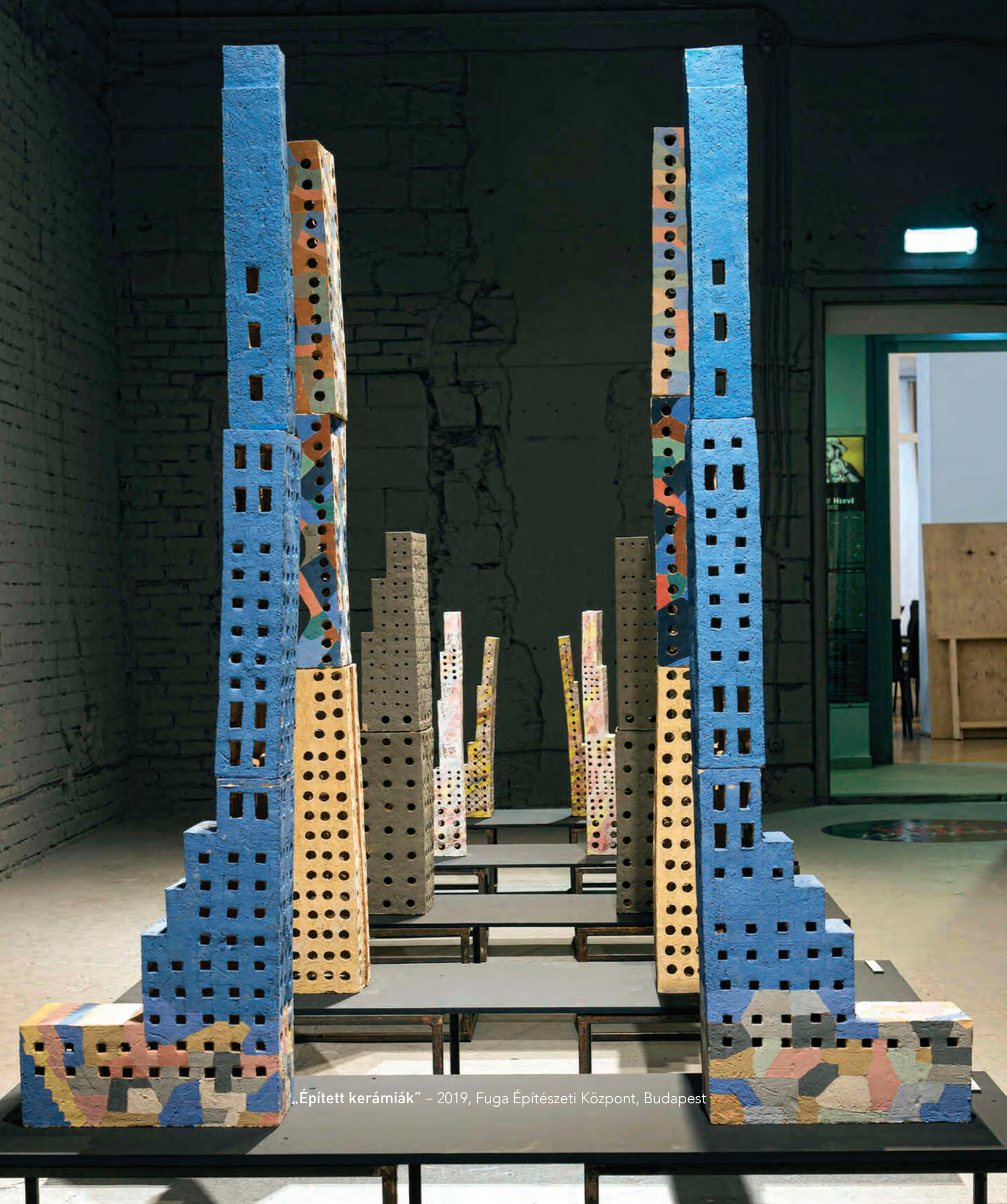
nom pasztellszínek árnyalják, gazdagítják a Szávoszt-alakzatokat – a dekorativitás, a szépség fontos sajátjuk e műveknek.

S még egy fontos tényező: néhány fotográfián a Kernstok Terem kiállításán is helyet kapott Szávoszt Katalin két nagyméretű alkotása, amelyek azt tanúsítják, hogy a nagy feladatok megsokszorozzák az energiát, szárnyakat adnak a művészi képzeletnek. Sajnos a fotók nem tükröztethetik a nagyszabású kompozíciók eredeti megjelenését, viszont a művész e tatabányai kiállításra is készített egy nagyméretű faliképet, amely révén a nagyobb méretek, dimenziók között is tanulmányozhatjuk, átélhetjük Szávoszt Katalin művészetének sugárzását. E művön az alkotó felhasználja a kisméretű drapériatanulmányok tanulságait, s egy mozgalmas, fojtott erőket összpontosító, meg-megszakadó folyamatokat illusztráló, elbeszélő kompozíciót állít elénk. Hagyjuk szabadon futni fantáziánkat: a modell adott, csupán kivitelezési megbízás kellene, s Komárom megye, Tatabánya egy szép, belső teret díszítő alkotással gyarapodhatna. Így nem maradna nyomtalan, nem hullna a feledésbe lebontása után ez a szép kiállítás sem.

(Dolgozók Lapja 1985. július 17.)

Plasztikus falikép, 75 m² (részlet), építész: Vámosy Ferenc – 1981, MTA, Budapest

„Épített kerámiák” – 2019, Fuga Építészeti Központ, Budapest

SZÁRNYALÁS, SZENVEDÉLY

2001

Szerencsés – mert eseménydús, izgalmas, fordulatos – művészeti, művészettörténeti korszak adatott, adatik meg Szávoszt Katalin keramikumművésznék: a hatvanas évektől a munkálkodásának záró végpontját jelző század-, illetve ezredfordulóig ívelő periódus. Visszapillantva a közelmúlt évtizedekre az konstatálható, hogy egy változásokban, megújító kezdeményezésekben nagyon gazdag, emlékezetes műveket termő időszak alkotójaként fejthette, fejtheti ki munkásságát.

Fokozottan érvényes ez a megállapítás a század utolsó harmadának hagyományos terminussal jelölt, de a hagyományos tartalmakat már nem hordozó iparművészeti ágazataira, és kiemelten a kerámia- és a textilművészetre, amely két műnem ezekben az évtizedekben kitűnő, kisugárzó hatású alkotásokat, teljesítményeket, életműveket, kollekciókat érlelt: sorra születtek a maradandó értékű, a korszak társadalmi valóságára autentikus módon reflektáló kompozíciók, emlékezetes kiállítások, művésztelepek, szimpóziumok, és gyűjtemények szerveződtek, folyamatosan, szervesen épült az eseménytörténet. Természetesen nem feledkezhetünk meg

a magyarországi, hol erősebb, hol gyengébb keleti orientációjú művészeti környezetről sem: a szocialista rendszer ideológiájáról és szellemiségéről, a művészetpolitika által éberén irányított és ellenőrzött művészeti életről, amelyben a hatalom, az állampárt által felügyelt intézményrendszer figyelmét és gyanúérzékenységét elsősorban a festészet, a grafika és a szobrászat kötötte le, s a funkcionális szerepű, az anyagművességhez, a mesterséghez erősebben kötődő művekre és alkotókra senki sem ügyelt – még akkor sem, amikor ezek a művészek már egészen más feladatokkal és problémákkal foglalkoztak, mint a tradíciók béklyóiban vergődő elődeik. Az épületekhez kapcsolódó monumentális munkák terén, a hatvanas évek közepén a keramikusok kaptak először lehetőséget Magyarországon – állami keretek között, közösségi jellegű megbízásra, állandó nyilvánosság tereiben elhelyezett munkák megtervezése és kivitelezése révén – az első elvont alkotások megvalósítására, majd a hetvenes évtizedben a keramikusok és a textilesek is elszakadtak a faltól, és dinamikus térszervező kutatómunkába kezdtek: a textil és a kerámia plasztikai szerepűvé, szoborrá vált. A tradicionális anyagokhoz és technikákhoz kötött szobrászattal szemben ezek az ágazatok új,

szokatlan eszközrendszert vonultathattak fel, a konvencionális plasztikákétól eltérő hatásmechanizmusokat aknázhattak ki. A szobrászati szándékok valóra váltását nemcsak az jelezte, hogy az egyedi kivitelű, a belső, építészeti vagy a külső, városi vagy természeti térbe komponált mű erőteljes, különleges, megújított térszervezői szerepet vállalt, hanem az is, hogy a művek a díszítés, a formateremtés feladatán túlmenően tartalmi mondandó sűrítésére, gondolatok megtestesítésére, jelképi, szimbolikus jelentések felmutatására, esetenként konceptuális kérdésfelvetésekre is vállalkoztak.

Szávoszt Katalin e folyamatok kulminálódásának kezdő pillanatában lépett ki a Magyar Iparművészeti Főiskoláról, ahol a keramikus-nemzedékeket útjára bocsátó, akkor még fiatal Schrammel Imre volt a mestere. Pályája szépen példázza e művészettörténeti korszak szakaszait, állomásait. A pályakezdés időszakában a síkot alig-alig megbontó domborművek, vagy a síkba komponált kerámia-faliképek készültek Szávoszt Katalin műhelyében: e korszakot egy nagyszabású és nagyméretű, megbízásra készített alkotás zárja le: Budapesten, az Akadémia utcában, az MTA Központi Hivatalában 1981 óta négyzetes lapokból komponált,

75 négyzetméteres magastűzű kerámia falikép fogadja a látogatókat, amely növényi motívumokat idéző lenyomatok és domborodások érzékeny váltakozásából épül. E mű nagyvonalú komponálása, finom cizelláltsága, részletképzése nyomokban sem idézi a korábbi nagyméretű alkotások atmoszféráját, kifejezőeszközeit: az 1969-es komáromi borozó-csempemozaikét és az 1970-es budapesti Épületkerámiaipari Vállalat irodaházán megvalósított kompozíciót, illetve ezen munkák geometrikus nyelvezetét, kifejezését, szűkszavúságát, eszköztelenségét és szenvtelenségét.

A nagy, megbízásra készült alkotások mellett – amelyek sorába még 1980-ban a budapesti Orvostudományi Egyetem kollégiumának előcsarnokában otthonra lelt samott falburkolat és a hozzá kapcsolódó díszkút illeszkedett – a hetvenes évek Szávoszt Katalin alkotta kerámiaplasztikáit az egyszerre elvont és konkrét fogalmazás élteti. A levélformákból rétegződő, vázákra és edényekre emlékeztető tárgyakat „pikkelyszerű” elemekből, magasba törőn, sokszor kehelyszerűen kiöblösödő formákat képezve, az organikuság szellemében munkálta meg a művész. Már itt, ezeken a kerámiákon hangsúlyozódik Szávoszt Katalin művészetének egyik legfon-

tosabb, legjellemzőbb vonása: a törékenység, a lapszerűség, illetve a lapszerű elemekből való építkezés, a rétegzettség – az elfedés, az eltakarás –, a végletekig elnyújtott, elvékonyított alkotóelemek alkalmazása. És ugyanezen munkák reprezentálják a Szávoszt-kerámiák másik lényegi jellemvonását: a viszonylagos színtelenséget, illetve a színhasználatban megfigyelhető visszafogottságot.

A váza- és edénytárgyakkal párhuzamosan fokozatosan kialakult egy másik műcsoport, amelynek alkotásai – autonomitásuk, jelentőségük mellett – mintegy előkészítették a közelmúlt másfél évtizedében megszületett sorozat vezérelvének kidolgozását, illetve motívumvilágát: a geometrikus alakzatok (négyzetes lapok, kubusok, hasábok) és a szabálytalan lapok összehajtogatott vagy meg-meggyűrődő, lepel-szerű elemének együttjátszásában testek és héjak, zártságok és nyitottságok ellentéte feszül. A nyolcvanas-kilencvenes évtized műsorozataiban újra meg újra megjelennek a szabályos alakzatok, és kitüntetett szerepet kap a lepel, a drapéria is: de e munkák fő motívumává, kiemelt szerepű alkotóelemévé mégis az emberi arc, az emberi test, leggyakrabban a női test emelkedik. A domborművek és a kisplasztikák

anyaga ekkor már a magastűzön égetett, fémoxidokkal színezett porcelán: ez a rendkívüli érzékenységeket, finomságokat közvetíteni képes, törékenységet és keménységet egyszerre sugárzó matéria.

Szávoszt Katalin halk szavú, pasztellszínekkel árnyalt – a szürke, a fehér, a kék árnyalataiból tartózkodón, már-már festői érzékenységgel modellált – porcelán domborművei és kisplasztikai kompozicionálisan – és hangvételében, kifejezésében – két, egymástól jól elkülöníthető csoportba rendezhetők: az egységesen és a kollázsszerűen felépített művek együttesébe. A lefektetett, felülnézhetre komponált vagy a fal függőleges síkjára applikálható, jobbára sima, négyzetes formájú alapra illesztett, drapériával fedett fiatal női alakok megidézései mellett mozgalmasabb, változatosabb plasztikai világot tárnak a szemlélő elé az (angyal)arcokból, drapériákból, kagylókból, szárnyakból szerveződő reliefek, illetve a kubusokon megjelenített drapériákból és emberi testrészekből – karokból, lábakból – felépített kisplasztikák („szobai magánemlékművek”). Ám a formai eltérésektől függetlenül a munkák gondolatisága, érzelmi tartalma, kisugárzása egységes: a mitológiai témák (Eurüdiké, Niké, Ariadné) interpretációja,

a motívumok és megformálásmódok klasszikus szobrászattal való kapcsolódása, az álomszerű láttatás, a dekadenciába hajló szépségeszmény azonos jellege, egységesítő jelenléte révén.

Az érzékiséggel és líraisággal áthatott domborműveken és kisplasztikákon a testek és a drapériák együttes megformálása már-már korlátlan plasztikai lehetőségeket, kimeríthetetlen világot tár az alkotó elé: a domború és a homorú felületek, a testtömeg és a felszínét követő és az attól elváló drapériák, a posztamens jellegű alakzatokat határoló és a háttereket alkotó síkok a barokkos kavargás és a józan semlegesség közegeit, tereit teremtik meg, esetenként ütköztetik egymással. Könnyedség, súlytalanság, légiesség „lengi át” a Szávoszt-kompozíciók központi elemeit, a szépséget és a harmóniát – eseteként a már-már önmagában fulladozó, veszélyes szépséget és harmóniát – sugárzó testeket, testtájékokat, amelyek érzéki, erotikus szólamokat is indukálva tárulnak fel a drapériagyűrődések, a ráncok zuhatagaiból. Az önfeledten álomba merülő vagy merengő női – és néha férfi – alakok testrészei hol elernyedők, hol megfeszülők, hol lazák, hol mintha görcsbe rándulók lennének, az arcok át-szellemültek, lélekkivetüléseik a külvilágtól füg-

getlen, belső tükröződések. Zavartalan, felhőtlen harmóniáról nem beszélhetünk.

Ha Szávoszt Katalin – a pályakezdestől a napjainkig ívelő – munkásságának jellemzőit átfogó jelleggel szeretnénk megragadni, akkor olyan, a konkrétságokhoz kötődő és az elvonatkoztatásokba emelkedő fogalmakat kellene felsorakoztatnunk, mint a higgadtság és a túlfűtöttség, a nyugodt rend és a játékos káosz, a szárnyalás, az álomittasság, a szenvedélyes szépség-áhitat, és persze az emóció, emóció, emóció. Egyre ridegebb, egyre riasztóbb jelenkorunkban Szávoszt Katalin kerámiaplasztikái az érzelmeknek, és az érzelmek – a meleg emberi érzelmek – nélkülözhetetlenségének, a tovatűnő szépségnek állítanak bensőséges, költői ihletettséggű emlékműveket.

(Budapest, 2001. Masszi Kiadó,
SzínKép Albumok)

KUBUSOK, TORNÝOK ÉS VÁROSI VIRÁGOK

2014

Kerámiaművészeti áttekintéseinkben Szávoszt Katalin sokrétű, izgalmas ívű alkotói tevékenységének jellemzőiként emlékeztünk meg a különböző műformák – a nagymé-

Lobogás installáció (részlet) – 2019, Budapest, Esernyős Galéria, samottos, perforált, festett kerámia

retű plasztikák és domborművek, a dekoratív és az elvont falburkolatok, a díszkutak és az autonóm kisplasztikák, a kerámiatárgyak: vázák, edények – révén körvonalazódó változatosságról, és korántsem mellékesen a technikai kivitel sokszínűségéről: magastűzű kerámia, samott, porcelán egyként jelölheti a Szávoszt-alkotások együttesében a mű-mondandót és -atmoszférát autentikus módon szolgáló anyagválasztást illetve megmunkálásmódot. A kisplasztika-, illetve a kiállítási plasztika-körből az ezredfordulót megelőző és követő években, 1996-tól a Nők kertje című, az érzéki, drapériákba burkolt, sokszor mitológiai témákat interpretáló porcelán nőalak-idézésekből felfűződő azon műcsoport emelkedett ki, amely munkáinak dús emocionális töltete és a gazdag plaszticitású formarendje ragadtathatta magukkal a szemlélőt.

A majdani, a Szávoszt-munkásságot áttekintő szakírók minden bizonnyal ebben a változatos, váratlan (váratlannak tűnő) fordulatokkal, az előzményekkel látszólag radikálisan szakító váltásokkal szabdalt pályaképben újabb fontos fordulópontként fogják megjelölni a 2010-es esztendőt: ekkor kezdte el a művész elkészíteni a házak és kapuk architektonikus kerámiap-

lasztika-együttesének azon műveit, amelyeket a Budapest Kiállítóterem 2013-ban rendezett kiállításán tárt közönség elé. A kiállítás címe – *Kapuk, házak, emberek* – ennél tágabb tartalmi és motívum-kört sejtet, de az emberek konkrétan, a maguk valójában e tárlaton csupán rajzban, furcsa, állatszerű jelenségekként kaptak bemutatóteret, illetve a kerámiatárgyak áttételes, szimbolikus-metaforikus jelentésrétegeiben, rejtetten lehettek jelen.

Szávoszt Katalin jelképes tartalmakkal átítatott kapui és épületei síklapokból épített, üreges, ferde vagy vízszintes síkokkal fedett, oldalfelületükön perforációkkal meg-megnyitott, samottos agyagból égetett, felületükön festett – okkerekkel, rózsaszínekkel, halványkékekkel, szürkékkel, fehérekkel árnyalt – kapuoszlop-, kaputorony- és ház-plasztikák. Méretük a hagyományos kisplasztikákénál nagyobb, a monumentális kerámiaplasztikákénál kisebb: a kiállítóterem járószintjére helyezett, esetenként az átlagos ember magasságát elérő, illetve posztamensre illesztett kompozíciók. A művek jellegét meghatározó forma a hasáb-test, amely szabályos, egynemű alakzatokként, és felfelé szűkülő, egymásra épülő hasáb-elemekből szervezett struktúrákként

jelenik meg. A kaputorony- és a ház kubus-felületeken a geometrikus, vagy dekoratív motívumokból szerveződő, pasztellszínekkel festett mezők egységét a síkok „ablak”-sorainak hol szabályosan futó, hol meg-megszakadó, hol monotóniát sugárzó, hol fájó hiányaival tünető áttörései bontják meg, illetve ritmizálják. Az „ablakokon” keresztül egyszer-egyszer átláthatunk a testeken, máskor meg a sejtelmes belsők sötét ürességeibe pillanthatunk be. Így mintegy észrevétlenül ütköznek egymással, esetenként egymásba olvadnak a terek: a kaputorony- és a ház-testek által indukált külső terek és a kubusok és tornyok lapjai által körülhatárolt belső terek. Mindehhez fontos alkotóelem, az együttest karakterizáló tényező a méret: nem kis részletekből összeállított városmodellt nézegetünk mintegy kívülállóként, és nem is egy külsőségeivel és szenzációival lenyűgöző Walt Disney-csodaváros valóságossá avatott kulisszái közé csöppentünk csodálkozó turistákként. Ez egy, a befogadót finoman a rálátó (meditációs) pozícióba helyező, de a mű tartalmi és szimbólum-világa által egyszersmind mű-szereplővé is avató olyan kerámiaegyüttes, amely érzelmi átítatottsága, ambivalenciái révén messze túllép a szimbó-

luntárak ezen építészeti objektumokat idéző leírásainak jól ismert tartalmi szabványkörein, vagy a rideg lakótelepi panellét közhelyszerű tanulság-összegzésein. Embernek és tereinek, befogadó otthonainak és riasztó közegeinek bensőséges, hol azonosulásra, hol elutasításra készítő tárgyasult, átszellemített kerámia-valóságmodelljei állnak előttünk.

A kapuk és a házak szemlélhetők önmagukban is, de természetesen, mint a (hajdani) Budapest Kiállítóterem kiállításán is tanúja lehetett a szemlélő, tartalmi mélységeik és formai gazdagságuk az összhatásuk révén, az egy térben megjelenő, az ellentétes elemekből szerveződő együttesükből bontakozik ki a maga teljességében. A tornyok lépcsőzetesen felmagasodó, karcsú, az ég felé törő építmények, míg a házak súlyosabb, zárt, zömök kubusok, amelyeknek egymásba játszása, formaritmusa rendkívül mozgalmas, a nézőpontok változtatásával mindig új összképet feltáró látványt teremt. Ezen óhatatlanul is a díszletszerűséget sugalló – mert hát felületszerű, belsejében kongón üres – objektumok körül és között mozogva óhatatlanul is Giorgio Chirico rideg, néptelen városi tereket megjelenítő képei idéződnek fel emlékezetünkben, il-

letve azoknak a szürreális filmeknek a képsorai rémlenek fel, amelyek jeleneteiben a teljesen kiürült, az ember egykori jelenlétét már csak nyomokban őrző, de megmagyarázhatatlanul üres, kihalt városi környezetét, utcáit és tereit pásztázza a kamera. Természetesen a Szávoszt Katalin által kreált mű-világ összképe nem ilyen végletesen riasztó: a finom színvilág, a motívumok játékosan geometrikus, néhol meseszerű figurativitásba váltó motívumrendje ellenpontozza a szabályos testekből áradó ridegséget, tompítja az éles élek merevségét, és mintha az emberi jelenlét eme fájó hiánya indukálta volna a rajzok, a kiállításon rajzfrízként szereplő alkotások megszületését és szerepeltetését. Ezeken a tus-színes ceruza-kompozíciókon, amelyek 2004 óta készülnek Szávoszt Katalin műhelyében, furcsa, állatszerű ember-lények, farsangi maskarákba öltözött meseszerű alakok, egészen közeli nézőpontból ábrázolt, fantasztikus virágok, növények között megjelenő állatok rögzülnek. A színes rajz-kompozíciókról Laczkó Ibolya művészettörténész állapította meg: „Szeretettel teli, tünékeny szépségű világot tárnak elénk Szávoszt Katalin toll- és színes ceruza rajzai. Csendéletek, az Édenkert sajátos flórája és faunája, a Szépség és a Szörnyeteg

burjánzó meséje, és le nem írt, ám aprólékosan megrajzolt történetek, amelyek helyszínei álombeli ligetek, szereplői a tündéri nőalakok, kedves iróniával megalkotott állatok, furcsa élőlények. Egy sajátos természetrajz-könyv lapjai, a rajzban megelevenedő klasszikus mese mellett szinte törvényszerű, hogy megszületik a képben, rajzban megalkotott történet, amely meséjének verbális megfogalmazása a néző feladata.”

A Budapest Kiállítóteremben rendezett kiállítás évében, 2013-ban születtek meg azok a Városi virágok, amelyek a torony-pasztikák nagyon távoli rokonai, s a művész alkotópályájának kezdeti szakaszának törekvéseihez kapcsolódó kompozíciók. A felfelé ágaskodó, csőszerű, tekerdő, felső részükön kürtőszerűen megnyíló vagy bezáruló, folt- és csíkmotívumokkal festett alakzatok megjelenése az organikus szemlélet újabb térnyerésének, illetve visszatérésének tanúbizonyságaként minősíthető. S könnyen lehetséges, hogy ezek a virtuális mozgásokkal átítatott, vitalitással telített, a szecesszió világához kötődő kompozíciók egy újabb, s újabb szakmai megújulással, meglepetésekkel kecsegtető Szávoszt-alkotókorszak előhírnökei.

(Magyar Iparművészet 2014(1)6–9.)

KERÁMIA VALÓSÁGMODELLEK

2017

Minden bizonnyal meglepetéseket keltené, ha Szávoszt Katalin keramikus-művész alkotásai kapcsán levélformákból rétegződő, kehelyszerűen kiöblösödő edényekről és vázákról, hullámszó leplekről és titokzatos drapériákról, szépséges női alakok szobrairól és szárnyas angyalfigurákról, álomszerűen megidézett mitológiai alakok plasztikáiról: áradó érzékiséggel és lírai érzelmekkel átítatott kompozíciókról értekeznénk. Pedig ezeket a jelenségeket is számba kell vennünk, mint előzményeket, mint Szávoszt Katalin fordulatokban gazdag munkásságának az ezredfordulót megelőző periódusokat jellemző, mint alkotószakaszait és törekvéseit fémjelző műveket és műcsoportokat, amelyek viszonylag kevés rokon vonást hordoznak, vagy csak nehezen felfedezhető, rejtett kapcsolatban állnak a közelmúltban és napjainkban készített alkotásokkal. A fordulatok, a változások, a stílusváltások, a látszólagos eltávolodások és a rejtett összefüggések eredője a kor és azon, egykor iparművészetnek nevezett kerámiaművészete, amelyben és amelynek művészeként Szávoszt Katalinnak munkálkodnia

megadatott és megadatik a XX. század utolsó harmadában és az ezredforduló után, napjainkban.

Szávoszt Katalin és kortársai – Schrammel Imre és Csekovszky Árpád egykori főiskolai tanítványai – azon művészeti terület alkotóiként léptek fel, amelynek a több évszázados műfaji és műforma változatlanság-pillérei épp a jelentkezésük előtti és utáni időkben omlottak le: tovatűnt az elsődleges fontosságú funkcionális igénye, és háttérbe szorult a dekorativitás, a díszítés szerepe, rendeltetése, a tetszetősség igénye is. A kerámia-tárgy – az anyagfelhasználásban és a technikai megvalósításban is egyre gazdagabban, újabb és újabb alkotói lehetőségeket feltárván – autonóm plasztikává, szoborrá és domborművé vált, amely már nemcsak önnön szépséges auráját teremtetten meg, hanem gondolatot, tartalmat, mondandót sűrített, hordozott és kifejezett.

Mindezen, csupán vázlatosan felvetett tényezők megkerülhetetlenek a művész legújabb alkotóperiódusában készült munkáinak megközelítéséhez: mert abban a művek futó szemrevételezése során sem lehet vita, hogy itt nincsenek funkcionális tényezők és hogy itt nem kapnak szerepet a díszítő jellegű alkotói szándékok és

törekvések sem. Térbe helyezett, a teret dinamikusan szervező, az anyagiságból eredően a formateremtés és a szín hatóerőit kiaknázó, különös sugárzású kerámiaplasztikák között járunk. A kúpok, gúlák, hasábok geometrikus alakzatait idéző, különös tornyokká, kapukká, konvencionálisnak ítélnélhető épületekké és titokzatos építményekké alakított téri kompozíciók síklapokból épített, üreges, függőleges és vízszintes, ritkábban ferde síkokkal keretelt és fedett, oldalfelületükön perforációkkal meg-megnyitott – ezáltal áthatásokat, belső tereket feltáró –, samottos agyagból égetett, felületükön festett, vagy anyagában színezett – okkerekkel, rózsaszínekkel, halványkékekkel, szürkékkel, fehérekkel árnyalt – szobrok. Ez a befogadót finoman a rálátás pozíciójába helyező, de a mű tartalmi és szimbólum-világa által egyszersmind mű-sze-replővé is avató kerámiaegyüttes, valóságos élményeket és emlékeket idéz – hivatkozhatunk akár a lakótelepeket átlengő panel-létre, az utazásaink közben, vagy fotó- és filmélményeink során rögződött amerikai felhőkarcoló- és nagyváros-képekre, vagy a dél-amerikai maja kultúra misztikus építményeire –, amelyek révén otthonosság és idegenség-érzetek, vonzódások és taszítások élesztődnek, kavarnak a befo-

gadóban. Embernek és épített produktumainak, tereinek, befogadó otthonainak és riasztó közegeinek hol azonosulásra, hol elutasításra készítő tárgyasult, átszellemített kerámia valóságmodelljei állnak előttünk. Visszautalva az ezredforduló előtti alkotóperiódusok álomittas, szenvedélyes nőalakjaira és mitológiai lényekre, mint központi jelentőségű médiumokra, fontos jellemző, hogy e sorozatokká rendeződő, egységes műcsoportokba szerveződő munkák körében sohasem jelenik meg az ember, vagy valamiféle élő, organikus teremtmény sem: a tárgyi világ, mint rekvizitum, mint lenyomat hordozza a személyesség, a humánus létezés jelenlétének hiányát. De minden elem, minden kapu, minden torony, minden épület azt sugallja: valamiképp mindig a magasba kell törni.

Szávoszt Katalin művészettörténeti előképekre is hivatkozó új műegyüttese nem csak ilyen komor szemlélettel, és a meditációk körébe vezérlő indíttatásokkal szemlélhető és értelmezhető: a művek finom, érzékeny színvilága, a motívumok játékosan geometrikus rendje és változatossága ellenpontoszza a szabályos testekből áradó ridegséget, tompítja az éles élek merevségét és a felületek monotóniáját, oldja a kihaltság-érzetet. És mintha az embe-

ri jelenlét fájó hiánya indukálta volna a rajzok, a rajzfríz-ként és önálló kompozíciókként komponált, farsangi maskarásokat megjelenítő alkotások megszületését is. A két világ, a tárgyasult kerámiaszobrok és a képekként rögzített rajz-kompozíciók szférája között – tűz és víz, valóság és fantázia, hideg-rideg tárgyaság és meleg emberi érzelmek, józan, kimért logika és önfeledt játékosság – áthidalhatatlannak tűnő ellentétek feszülnek. De mi mégis képzeljük el, hogy ez a farsangi, vidám, csodálatos maskarákkal felékesített menet bevonul

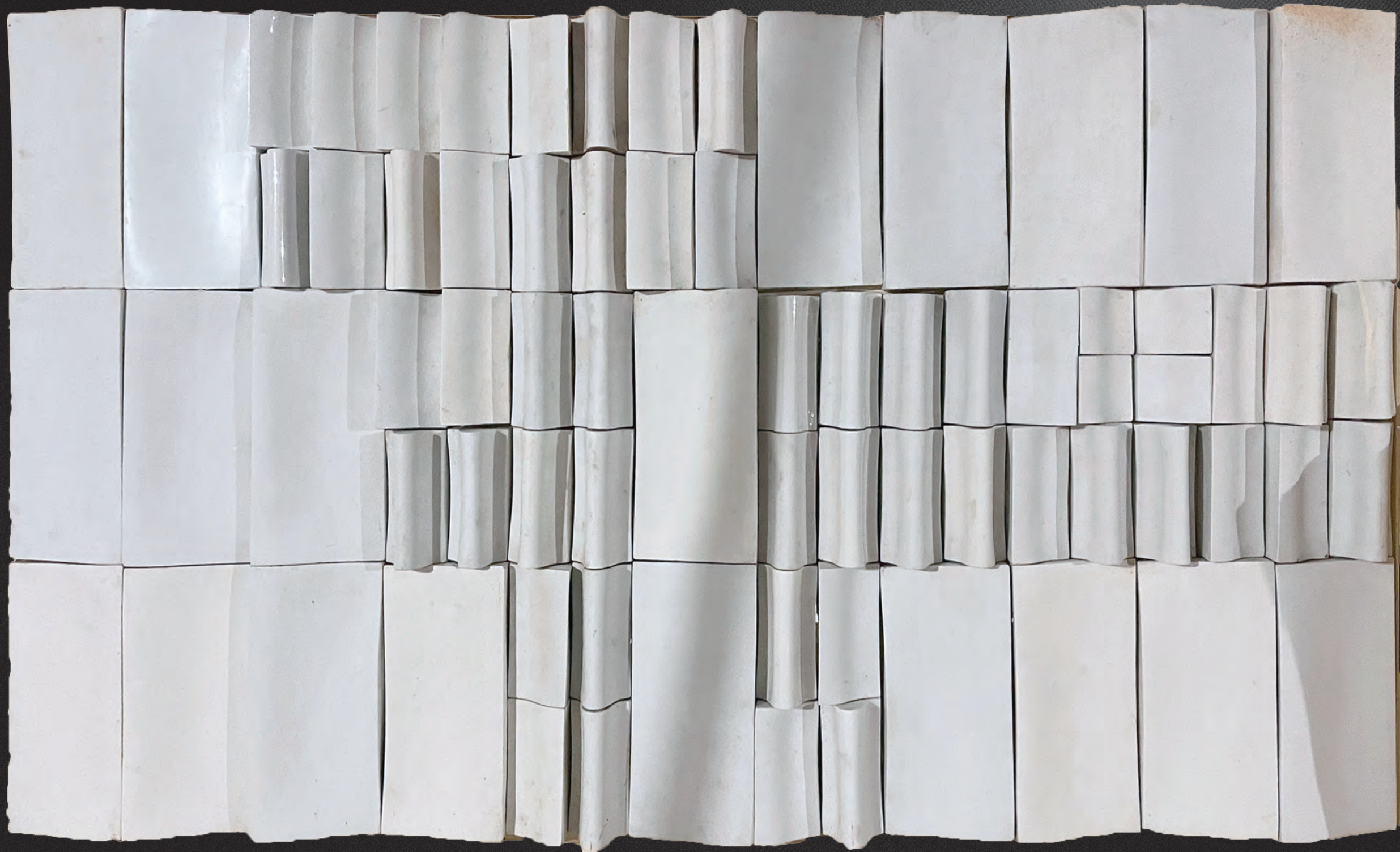
a kihalt épületek közé, birtokba veszi az üres termeket, megmássza a tornyokat, vidám élettel telíti a néptelen tereket. És aztán a fantázia-lények önfeledten csapongó, vidám menete nem vonul el, nem megy tovább, hanem ott marad a rejtélyes kapuk, a misztikus tornyok, az emlékjelek, a különös, de valójában nagyon is köznapi házak között: legyen hát ez a szép találkozás, ez az otthonra lelés a metaforikus üzenete Szávoszt Katalin keramikuművész új alkotásainak.

(*Art Limes* 2017(4)41–45).

Schrammel Imre, Szávoszt Katalin, Zsigmond Attila – 2019, Budapest, Esernyős Galéria

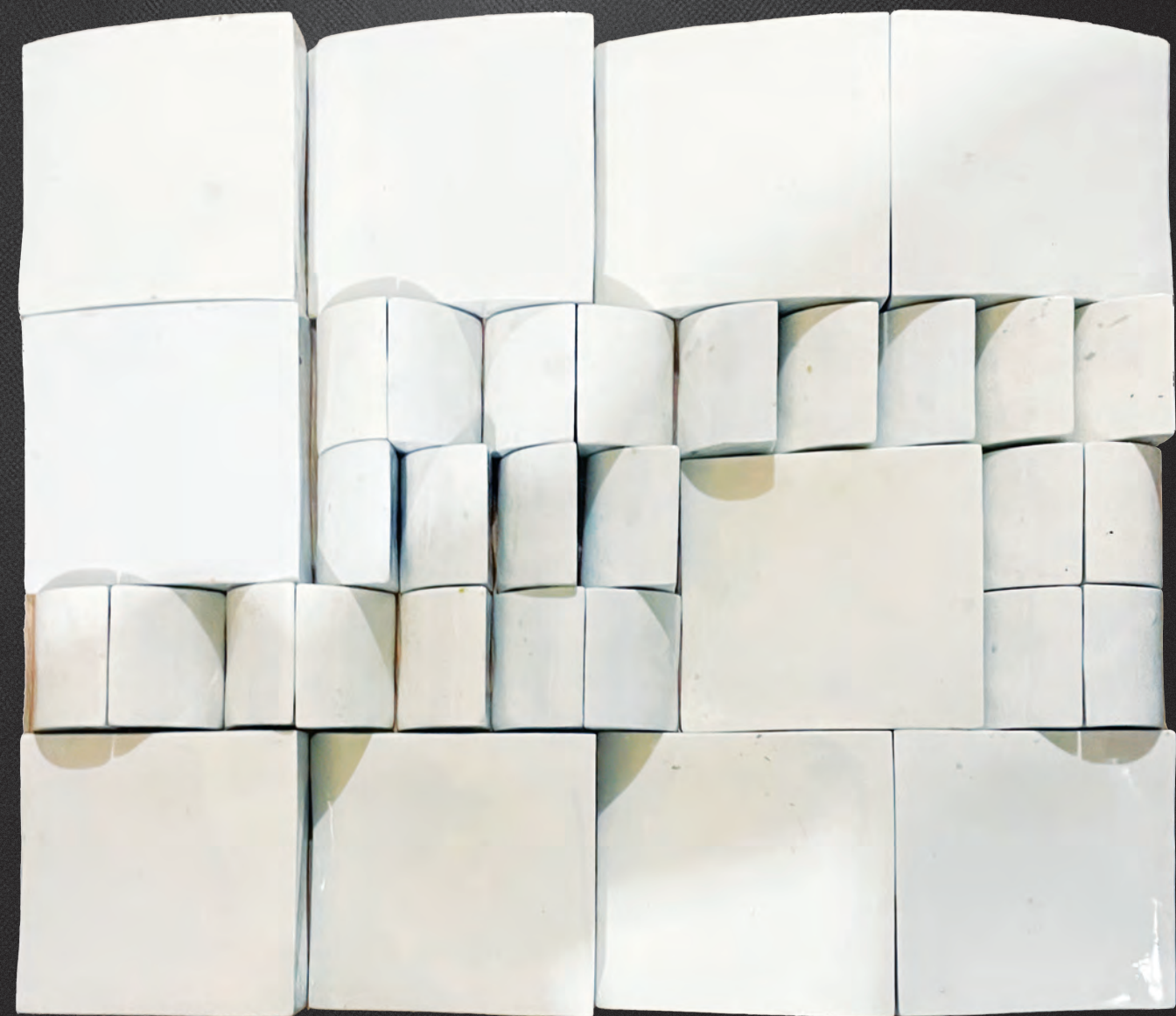
Geometrikus reliefek
1972–1975

Porcelán falikép (relief)– porcelán, 50x91,5 cm

Porcelán falikép (relief) – 1970, öntött, előtte mintázott, faragott, anyagában színezett porcelán, 17x37 cm

Porcelán falikép (relief) – 1972, öntött, előtte mintázott, faragott, anyagában színezett porcelán, 35x40 cm

Porcelán falikép (relief) – 1972, öntött, előtte mintázott, faragott porcelán, 62,5x39 cm

Porcelán falikép (relief) – 1970, anyagában színezett, öntött, előtte mintázott porcelán, 42x38 cm

Porcelán falikép (relief) – 1970, öntött, előtte mintázott porcelán, 50x40 cm

Virágplasztikák 1975–1980

Virágplasztika – 1980, kerámia, nyújtott, hajlított lapkákból, 40 cm

Virágplasztika – 1978, kerámia, nyújtott, hajlított lapkákból, 26,5x13 cm

Virág I. – 1980, kerámia [samottos agyag], 39x12 cm

Virág II. – 1981, kerámia [samottos agyag], 26,5x14 cm

Virágplasztika – 1980, mázas kerámia, 36x12,5 cm

Növekedés I. – 1978, réteges kerámia, 30x5,5 cm

Virágplasztika – 1978, kerámia, 19x12,5 cm

Virágplasztika – 1978, kerámia, 25x14 cm

Leveles kerámiák, porcelánok
1978–1981

Virágplasztika – 1980, porcelán, 70 cm

Szirnos edény – 1981, anyagában színezett porcelán, 16x9 cm

Növekedés III. – 1981, anyagában színezett porcelán

Növekedés II. – 1981, anyagában színezett porcelán

Szirmok – 1980, kerámia, épített, 18x20 cm

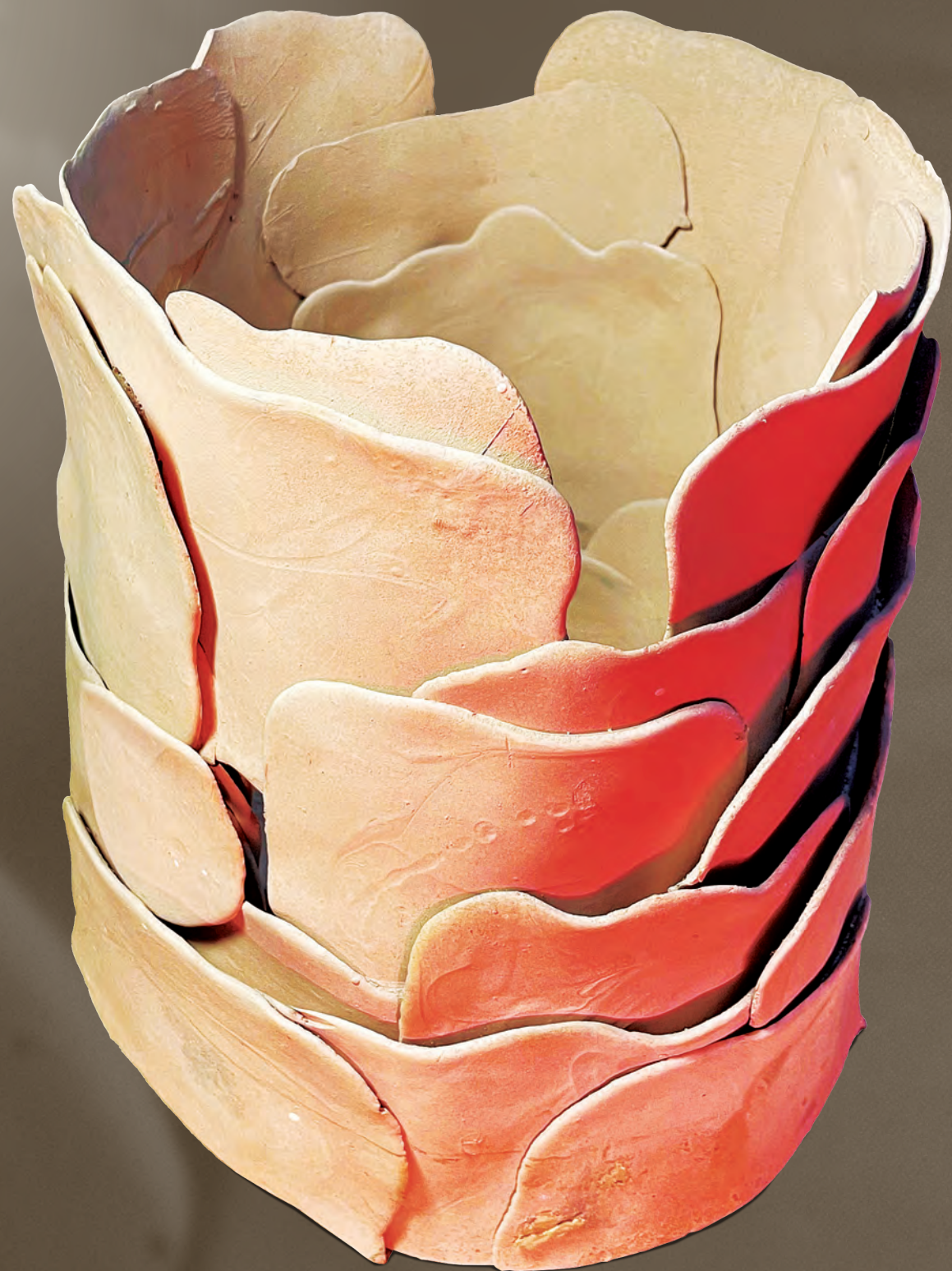
Szirmos váza, „Rétegek” – 1981, mázatlan kerámia, 30x16 cm

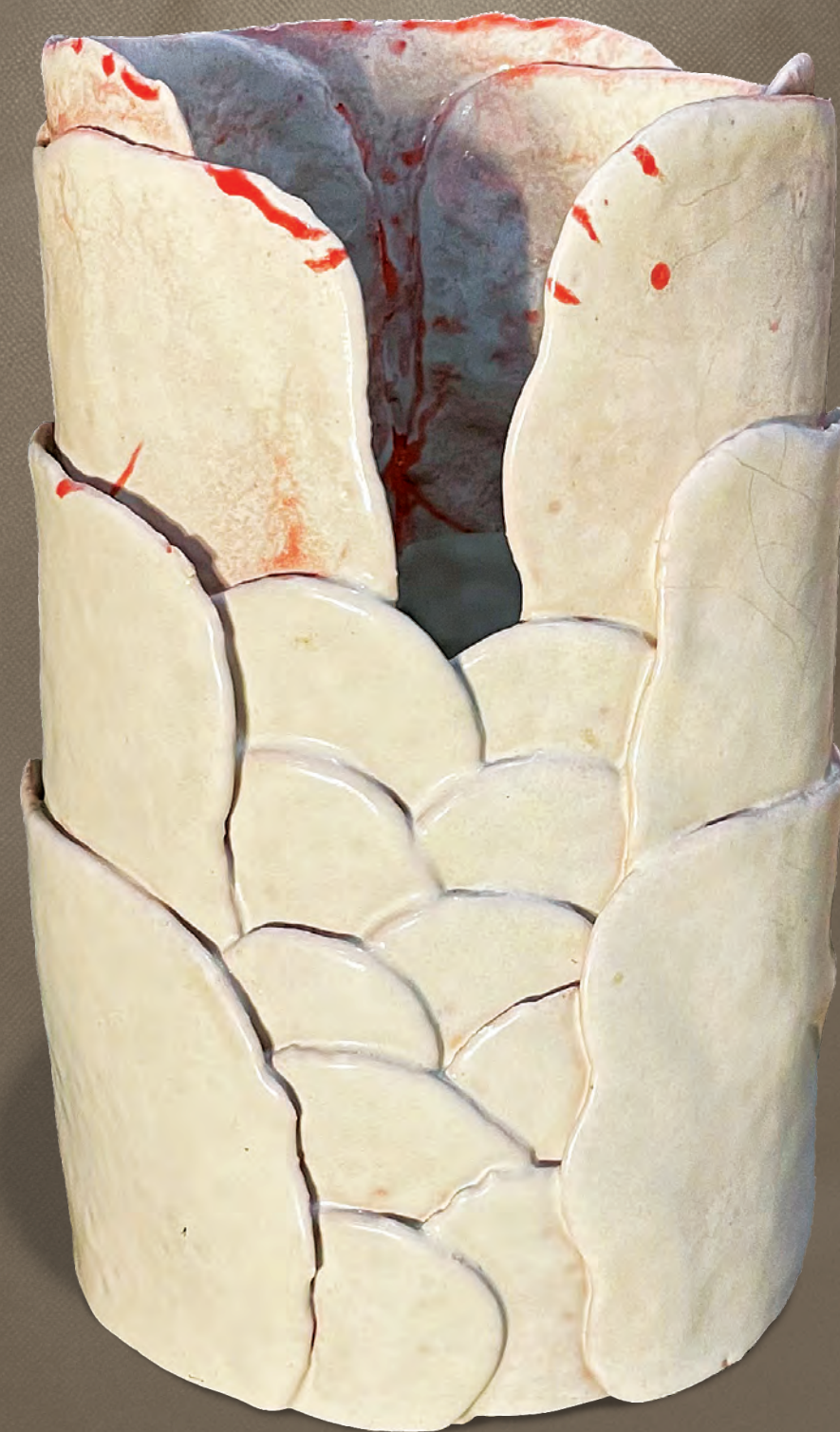
Virág I. – 1980, öntött, épített porcelán

Kikelet – 1978, kerámia, épített, öntött rétegek

Rétegek – 1978, kerámia, öntött szirmokból, darabokból építve, 26,5x14 cm

Rétegek II. – 1981, mázas épített kerámia, 19,5x12 cm

Virág II – 1980, porcelán, 40x9x8 cm

Virág V. – 1980, porcelán, 35x22,5 cm

Virágplasztika – 1980, porcelán, öntött szirmokból, darabokból építve, 42x22x20 cm

Hajtogatott nonfiguratív formák 1984–1988

Hullámváz (Relief) – 1986, anyagában színezett porcelán, mintázott alappal, 104x37 cm

Hajnali fény (relief) – 1988, anyagában színezett porcelán, mintázott alappal, 18x18,5 cm

Tengerben (relief) – 1988, anyagában színezett porcelán, mintázott alappal, 35x34,5 cm

Kocka és hajtogatás I. – 1984, gyúrt, hajlított, színezett, porcelán lap, 30x30 cm

Kocka és hajtogatás II. – festett félpорcelán, 30x30 cm

Figuratív emlékképek, relifek 1986–1991

Egy nap hordaléka (triptichon) – 1991, anyagában színezett porcelán, 34x100 cm

Súgok neked valamit – 1991, anyagában színezett kobalt, az alap mintázott, öntött darabokkal, 3x38x38 cm

Illuziók – 1991, porcelán, 17,5x17,5 cm

Bukott angyal – porcelán 17,5x17,5 cm

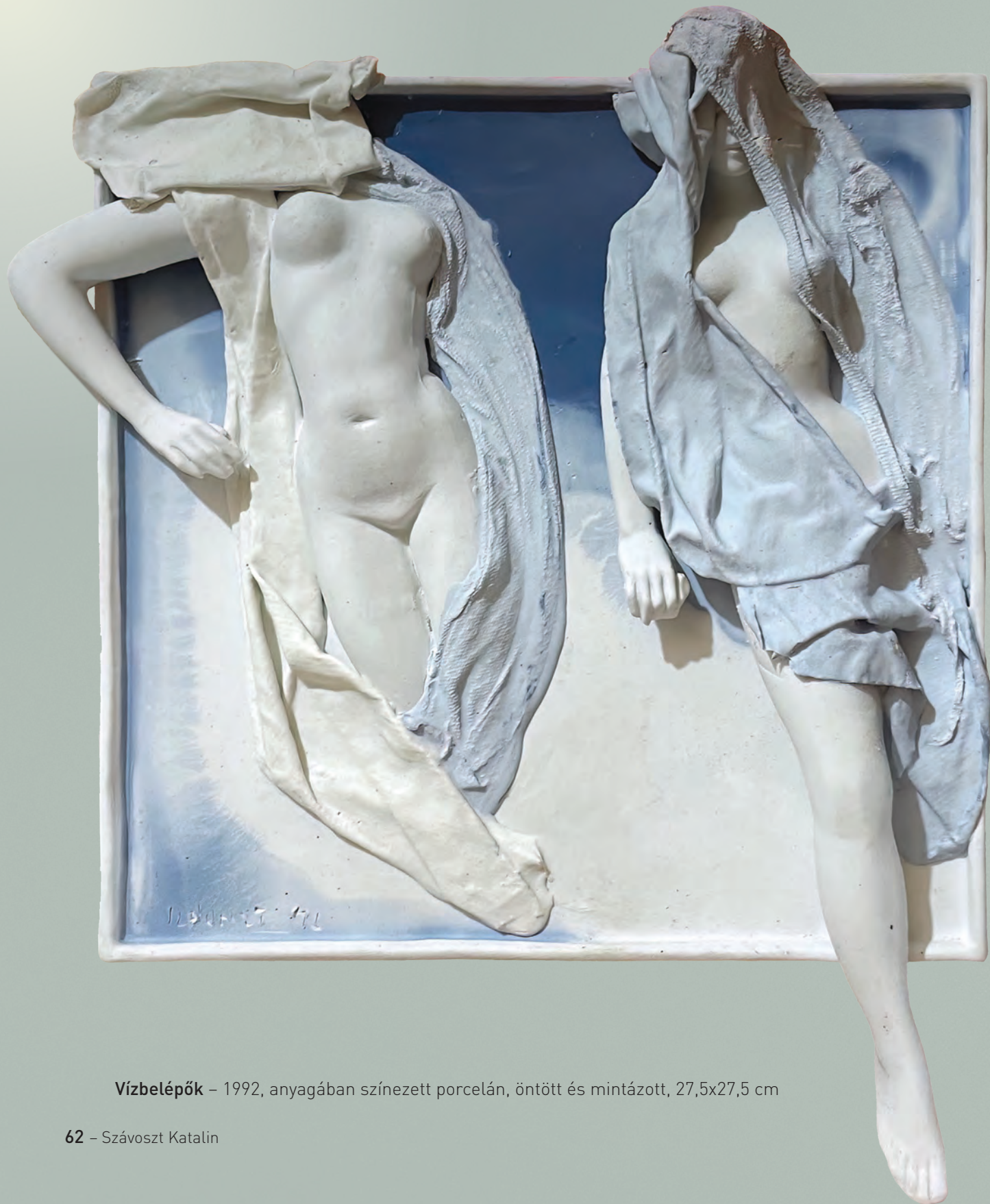
Euridiké
1990–1992

Euridike I. – porcelán, 34x102 cm (triptichon)

Euridike I-III. (triptychon) – 1991–1992, porcelán, öntött és mintázott, porcelánba mártott textilekkel, 34,5x105 cm

Vízbelépők – 1992, anyagában színezett porcelán, öntött és mintázott, 27,5x27,5 cm

Niké – 1992, anyagában színezett porcelán, öntött és mintázott, 32x30 cm

Három grácia – 1991, anyagában színezett porcelán, 32x29 cm

Nők kertje
1994–1998

Ülő nő – 1996, öntött, mintázott porcelán, 28,5x26x27 cm

Lány párnán – 1997, öntött, mintázott porcelán, 19x17x15 cm

Rejtőzködve (relief) – 1996, öntött, mintázott porcelán, 27x24,5 cm

Vitalitás (relief) – 1995, öntött, mintázott porcelán, 30x25x8 cm

Nők kertje X. – 1996, öntött, mintázott porcelán, 33,5x23,5x11 cm

Nők kertje III. – 1996, öntött, mintázott porcelán, 8x30x16 cm

Nők kertje V. – öntött, mintázott porcelán, 11x26x19 cm

Álomban – 1995, öntött, mintázott porcelán, 14x35x18 cm

Mázás fajanszok
2003–2007

Harcos – 2003, öntött, mintázott, épített, mázas fajansz, 51x20x20 cm

Hölgy – 2003, öntött, mintázott épített, mázas fajansz, 50x20x20 cm

Szerelem II. – 2003, öntött, mintázott, épített, mázas fajansz, 35 cm

Szerellem I. – 2003, öntött, mintázott, épített, festett, mázas fajansz, 31x19,5 cm

Szerellem III. – 2003, öntött, mintázott, épített, mázas fajansz, 34 cm

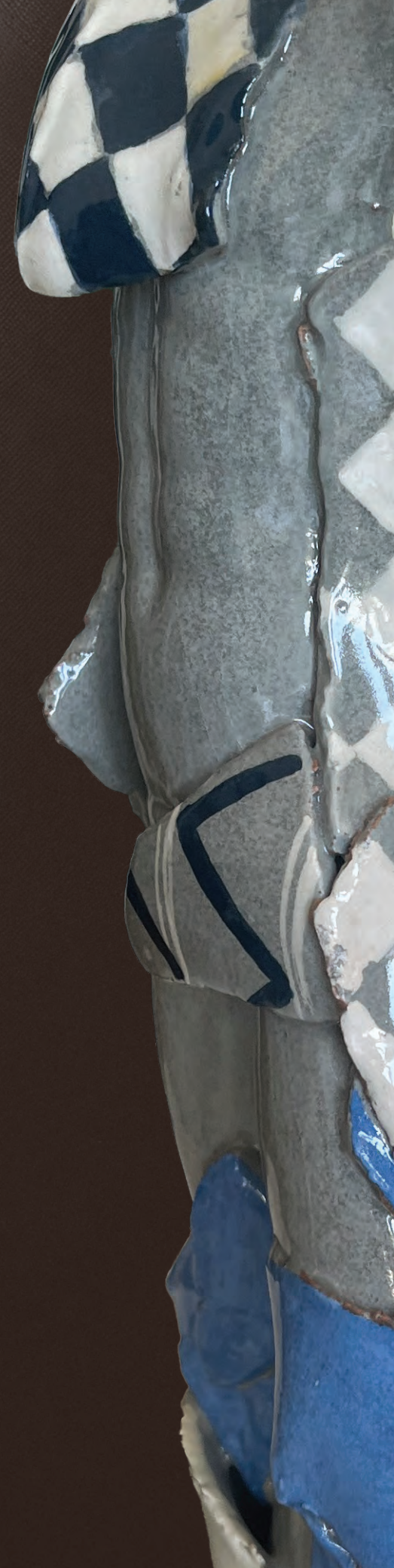

Ha harc, akkor legyen! – 2003, öntött, mintázott, épített, mázas fajansz, 56x20x20 cm

Balaton szelleme, Nyár – 2003, öntött, mintázott, mázas fajansz, 51x20x20 cm

Szerellem IV. – 2003, öntött, mintázott, mázas fajansz (a művész tulajdona)

Budapest Galéria – 2013, Budapest

Kerámia szoborcsoporthok 2005-2013

Királynő – 2005, redukciós égetésű kerámia, fémsókkal, oxidokkal színezve, 123 cm

Király – 2005, redukciós égetésű kerámia, fémsókkal, oxidokkal színezve, 130 cm

„Királyi család” – FUGA Budapesti Építészeti Központ – 2019, Budapest

Városi virágok I-IV., szoborcsoport – 2013, épített, festett, magastűzű kerámia
192x23x22 cm, 185x16x24 cm, 165x16x20 cm, 190x24x20 cm

Lobogás-sorozat
2017-2019

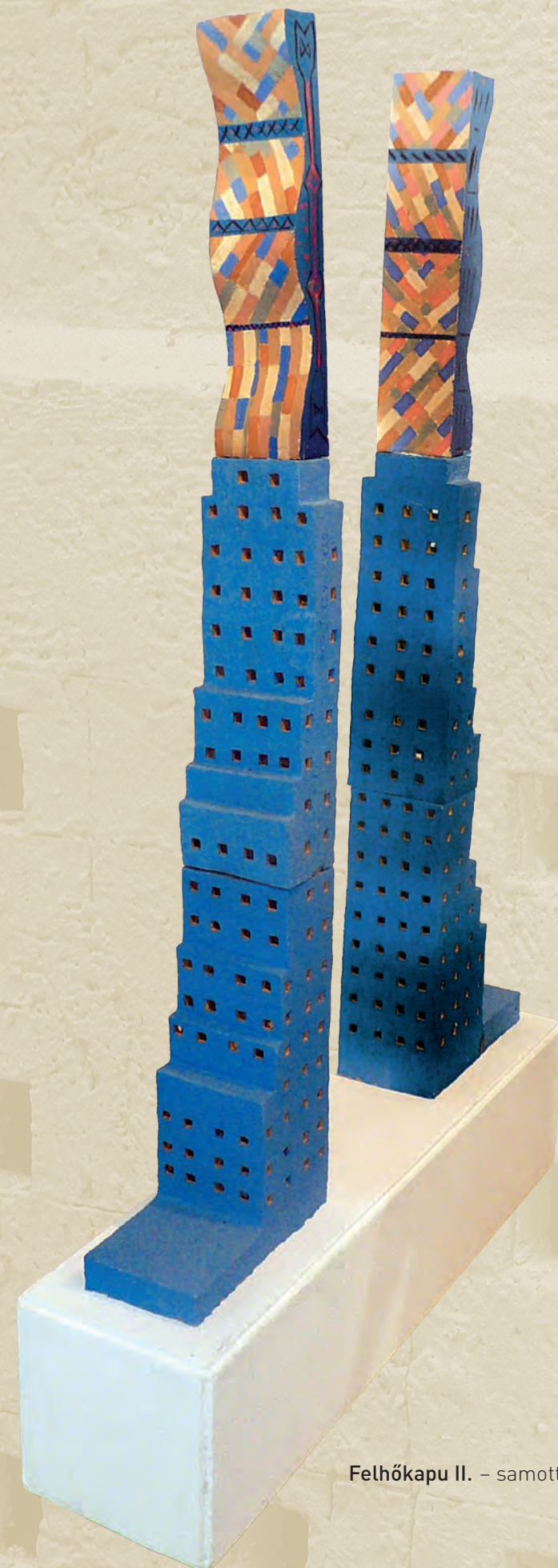
A természet II., Lobogás-sorozat – kerámia, 112x36,5x33,5 cm

A természet III., Lobogás-sorozat – kerámia, festett, samottos térplasztika, 111x38x32,5 cm

Épített formák 2013

Felhőkapu II. – samottos kerámia, festett, épített, 155x17x36, 155x17x38 cm

Épített kerámiák – 2014, Budapest, Gaál Imre Galéria

Épített kerámiák – 2014, Budapest, Gaál Imre Galéria

PORCELAIN DREAMS AND CERAMIC REALITY MODELS

LAW AND CONTINGENCY

*Ceramic artist Katalin Szávoszt's exhibition in
Tatabánya – 1985*

Within less than just one year, we can now be visitors and observers of the third ceramic sculpture exhibition in the Kernstok Hall in Tatabánya: after the Levente Thury collection presented last year, followed by the Antal Pázmándi collection, the works of Katalin Szávoszt became public. These names may not sound completely unfamiliar to those less familiar with today's Hungarian applied arts, and it is common knowledge among professionals that the work of these artists represents a guarantee, quality, and high standards. It is enough to take a quick glance at the new material presented in the Kernstok Hall to assess and verify: once again the product of an imaginative artist who knows all the secrets of his craft and works his material with virtuoso tools has been given a showcase.

Katalin Szávoszt's career was apparently free of bumps, as she worked as a factory designer, designed and produced consumer ce-

ramics, was and is active as an independent artist, presented her products at several independent exhibitions and regularly participated in the major exhibitions of the art branch. She executed several state commissions, placed with the need for permanence monumental composition, and since 1978 as a teacher at the Hungarian Academy of Applied Arts in Budapest, and has been able to pass on his experience to his students. The career picture is built from results and successes, although we tend to forget about the moments at the cost of which these results are born; about the way-finding, the experiments, the problems of the workshop, and in general about the extensive work, whose period of several years—as an example—the artist gives an account of with such an exhibition material, similar to his one in Tatabánya.

We find ourselves in a challenging situation when seeking the most characteristic features of Katalin Szávoszt's oeuvre and dissecting the layers of meaning in her works. While her ceramics can be described, we can see that the artist

Szávoszt Katalin – 2013

studies the relationships, interconnections, and permeations of plane and space. By imitating elongated and bulging vase forms, she creates something entirely different from traditional vases. With the juxtaposition of regular and irregular forms – cubes and thin shells bending, breaking, and producing waves – she creates tense spatial constructions by merging opposites. These spatial constructions move and organize the surrounding space, yet we have not yet approached the uniqueness of the works. In the meanings of confidently shaped objects with spatial organizing intentions, created through the medium of ceramics with firing, colouring, and sculptural demands, we must find answers to our questions in the sphere of what is conveyed: What does the artist express – given that the intentions are sculptural? According to our subjective interpretation, these compositions are lyrical state captures, appearing in the symbiosis of attention, liberated formlessness, and the opposition of rule and regularity, law, and contingency.

Following the folds of the surface with our eyes, a strange excitement arises: we seek the underlying forms and forces that create the surface. Even when the surface always de-

Szávoszt Katalin – 2013

lights, with its delicate pastel shades enhancing the Szávoszt formations, the decorative and beauty elements are important characteristics of these works.

And one more important factor: in some photographs, Katalin Szávoszt's two large-scale works were also featured in the Kernstok Hall exhibition, attesting that significant tasks multiply energy and give wings to artistic imagination. Unfortunately, the photos cannot reflect the original appearance of the large compositions. However, the artist prepared a large wall painting for this exhibition in Tatabánya, through which we can study and experience

the radiance of Katalin Szávoszt's art among larger sizes and dimensions. In this work, the creator incorporates lessons from small drapery studies, presenting a narrative composition that is dynamic, focusing on suppressed forces, and illustrating intermittent processes. Let our imagination run free: the model is given, only an execution commission is needed, and Komárom county, Tatabánya could be enriched with a beautiful artwork decorating an interior space. This way, this beautiful exhibition would not be without a trace, and it would not be forgotten after its dismantling.

(Workers' Journal, July 17, 1985)

SOARING, PASSION

2001

Due to its eventful, exciting, and dramatic nature—there is a fortunate artistic and art-historical era granted to ceramic artist Katalin Szávoszt: a period spanning from the 1960s to the turn of the century, marking the culmination of her work. Reflecting on the recent decades, it can be observed that as a creator of a period rich in changes and innovative initiatives, she has unfolded, and continues to unfold, her artistic endeavours, producing memorable works.

This statement is particularly valid for the traditional branches of applied arts in the last third of the century, marked by traditional terminology but no longer carrying traditional content, with special emphasis on ceramic and textile arts. During these decades these two disciplines, have nurtured outstanding, radiating creations, achievements, life works, and collections. Enduring, socially authentic compositions reflecting the reality of the era, memorable exhibitions, art colonies, symposiums, and collections emerged one after another, and the chronicle of events organically and continuously built up. Of course,

we cannot overlook the Hungarian art environment, sometimes more, sometimes less oriented towards the East: the ideology and spirit of the socialist system, the art life vigilantly directed and controlled by art policies, where the attention and suspicion of the authorities and the state party were primarily focused on painting, graphics, and sculpture. Artworks and artists more strongly connected to craftsmanship and material arts did not receive much attention, even when these artists were dealing with completely different tasks and issues than their predecessors struggling within the shackles of tradition. In the field of monumental works related to buildings, in the mid-1960s, ceramic artists were the first in Hungary to have the opportunity to create abstract works under state auspices, through community-based commissions, in public spaces. In the 1970s, ceramic and textile artists also broke away from the wall and embarked on dynamic spatial organizing research: textile and ceramics evolved into sculptural roles. Unlike traditional sculpture tied to traditional materials and techniques, these disciplines could deploy a new and unusual toolset and exploit different impact mechanisms from conventional sculptures. The reali-

zation of sculptural intentions was indicated not only by the fact that individually crafted works, composed for internal, architectural, or external, urban or natural spaces, assumed a powerful, distinctive, and revitalized spatial organizing role, but also by the fact that these works ventured into the compression of substantive statements, embodying thoughts, presenting symbolic and symbolic meanings, and occasionally raising conceptual questions beyond the tasks of decoration and form creation.

Katalin Szávoszt left the Hungarian University of Applied Arts at the onset of these processes, where the then-young Imre Schrammel was her mentor, master of generations of ceramic artists. Her career beautifully exemplifies the phases and milestones of this art historical era.

In the early stages of her career, Katalin Szávoszt's workshop produced bas-reliefs that barely disrupted the flat surface or ceramic wall compositions integrated into the plane. This period concludes with a large-scale commissioned work: since 1981, a 75-square-meter high-fired ceramic wall composition, composed of square tiles, welcomes visitors at the Central Office of the Hungarian Academy

Műhelyben – 1996, Budapest

of Sciences in Akadémia Street, Budapest. This artwork, reminiscent of plant motifs was created from the sensitive interplay of imprints and reliefs. The grand composition, delicate craftsmanship, and detailed execution of this piece do not evoke the atmosphere or expressive elements of her earlier large-scale works, such as the 1969 mosaic for a wine bar in Komárom or the 1970 composition for the office building of the Building Ceramics Industrial Company in Budapest. These earlier works were characterized by a geometric language, expression, conciseness, simplicity, and austerity.

In addition to the large, commissioned works, which also included the sandstone wall cladding and associated decorative fountain for the hallway of the dormitory at the Medical University of Budapest in 1980, Katalin Szávoszt created ceramic reliefs in the 1970s character-

ized by a simultaneously abstract and concrete expression. The artist worked in the spirit of organic forms, creating objects resembling layers of leaves, vessels, and containers with “scale-like” elements, often forming shapes that rise high and sometimes expand like chalices. Even in these ceramics, one of the most important and distinctive features of Katalin Szávoszt’s art comes to the forefront: fragility, flatness, or the use of flat elements, layering – covering, concealing – and the application of extremely elongated, thinned-out components. These works also represent another essential characteristic of Szávoszt’s ceramics: the relative lack of colour or the restrained use of colour.

In parallel with vessel and container objects, another group of works gradually took shape, and these creations – alongside their autonomy and significance – served as a preparation for developing the guiding principles and motif world of the series born in the last decade and a half. In these works, the interplay of geometric shapes (square tiles, cubes, prisms) and irregular folds or creases in fabric-like elements creates a tension between bodies and shells, closures, and openings. Throughout the 1980s and 1990s, regular shapes repeated-

ly appear, and prominent role is given to drapery and fabric folds. However, the main motif and highlighted creative element in these works are the human face, the human body, most frequently the female body. During this period, material of the reliefs and small sculptures is high-fired porcelain coloured with metal oxides, capable of conveying extraordinary sensitivities and delicacies, radiating both fragility and hardness simultaneously.

Katalin Szávoszt’s porcelain reliefs and small sculptures, modelled with a gentle tone and shaded in pastel colours–reserved from the shades of grey, white, and blue, with an almost painterly sensitivity–can be compositionally and tonally categorized into two distinct groups: those that are consistently and collage-like constructed. Among the works that lie flat, are top-view composed, or can be applied to the vertical plane of a wall, predominantly on a smooth, square-shaped base, young female figures covered with drapery are evoked. In addition to these representations, which are relatively calm, more dynamic and varied sculptural worlds are presented to the viewer through reliefs organized from (angel) faces, draperies, shells, and wings, as well

as small sculptures constructed from draperies and human body parts–arms and legs–depicted on cubes (“room private memorials”). However, despite formal differences, the works share unity in their conceptual depth, emotional content, and radiance. The interpretation of mythological themes (Eurydice, Nike, Ariadne), the connection of motifs and sculptural forms with classical sculpture, dream-like presentation, and the uniform presence of an ideal of beauty inclined towards decadence are consistent across these works.

The collective shaping of bodies and draperies on reliefs and small sculptures, infused with sensuality and lyricism, presents the creator with almost unlimited plastic possibilities and an inexhaustible world. The interplay of convex and concave surfaces, draperies following and detaching from the body mass, shapes reminiscent of pedestals defining and creating backgrounds, form the realms and spaces of baroque tumult and sober neutrality, occasionally juxtaposing them. Lightness, weightlessness, and airiness “sweep through” the central elements of Szávoszt’s compositions, the bodies and body parts radiating beauty and harmony–sometimes the dangerously suffocating beauty

and harmony. They unfold from the cascades of drapery folds, the torrents of wrinkles, inducing sensual and erotic tones. The body parts of the dreamy or contemplative female–and sometimes male–figures alternate between relaxation and tension, between loose and seemingly spasmodic, their faces transcendent, projecting their souls as internal reflections independent of the external world. Uninterrupted, carefree harmony is not within reach.

If we aim to grasp the characteristics of Katalin Szávoszt’s work spanning from the beginning of her career to the present day, we should align with concepts that are both anchored in specifics and elevated into abstractions. Terms like composure and overheating, tranquil order, and playful chaos, soaring, dreaminess, passionate beauty-worship, and, of course, emotion, emotion, emotion should be enumerated. In an increasingly rigid and alarming present era, Szávoszt Katalin’s ceramic reliefs stand as intimate, poetically inspired memorials to emotions and the indispensable warmth of human feelings, highlighting the fleeting beauty.

*(Budapest, 2001. Masszi Publisher,
SzínKép Albumok)*

SQUARES, TOWERS, AND URBAN FLOWERS

About the New Works of Ceramic Artist

Katalin Szávoszt – 2014

In our overview of ceramic art, we recalled the diverse and exciting creative activity of Katalin Szávoszt, characterized by various art forms—large-scale sculptures and reliefs, decorative and abstract wall coverings, ornamental fountains, autonomous small sculptures, and ceramic objects: vases, vessels—highlighting the diversity of technical execution as well. High-fired ceramics, earthenware, porcelain, all equally mark the material selection and processing method serving the authentic message and atmosphere of Szávoszt's creations. Emerging from the realm of small sculpture and exhibition sculpture in the years preceding and following the turn of the millennium, from 1996 onwards, a particular group of works stood out: those stemming from porcelain female figure evocations titled „Women's Garden,” portraying sensual, drapery-clad, often mythological themes. It was the rich emotional content and the richly plasticized formal structure of these works that captivated the viewer.

Future scholars reviewing Szávoszt Katalin's body of work will likely mark the year 2010

as another significant turning point in her diverse and seemingly unexpected trajectory, characterized by radical departures from previous themes. It was during this year that the artist began creating the architectural ceramic sculptures of houses and gates, which she presented to the public at the Budapest Exhibition Hall in 2013. The exhibition's title, „Gates, Houses, People,” hints at a broader thematic and motif circle, but in reality, the people were only represented in drawings as strange, animal-like phenomena in this exhibition. They could also be present indirectly and metaphorically in the symbolic layers of meaning of the ceramic objects, hidden from plain view. Alongside the vessels and containers, another group of artworks gradually emerged, whose creations—alongside their autonomy and significance—served as a preparation for the development of the guiding principle and motif of the series that emerged in the past decade and a half: the interplay of geometric shapes (square plates, cubes, blocks) and irregular, folded or creased, sheet-like elements, creating a tension between bodies and shells, closures and openings. Throughout the 1980s and 1990s series, regular shapes

repeatedly appear, and a prominent role is given to the sheet, the drapery: yet, the main motif, the prominent element of these works, remains the human face, the human body, most often the female body. The material of the reliefs and small sculptures at this time was high-fired porcelain colored with metal oxides: a material capable of conveying extraordinary sensitivities and delicacies, radiating both fragility and hardness simultaneously. Alongside the vessels and containers, another group of artworks gradually emerged, whose creations—alongside their autonomy and significance—served as a preparation for the development of the guiding principle and motif of the series that emerged in the past decade and a half: the interplay of geometric shapes (square plates, cubes, blocks) and irregular, folded or creased, sheet-like elements, creating a tension between bodies and shells, closures and openings. Throughout the 1980s and 1990s series, regular shapes repeatedly appear, and a prominent role is given to the sheet, the drapery: yet, the main motif, the prominent element of these works, remains the human face, the human body, most often the female body. The material of the reliefs and small sculptures

at this time was high-fired porcelain colored with metal oxides: a material capable of conveying extraordinary sensitivities and delicacies, radiating both fragility and hardness simultaneously. Alongside the vessels and containers, another group of artworks gradually emerged, whose creations—alongside their autonomy and significance—served as a preparation for the development of the guiding principle and motif of the series that emerged in the past decade and a half: the interplay of geometric shapes (square plates, cubes, blocks) and irregular, folded or creased, sheet-like elements, creating a tension between bodies and shells, closures and openings. Throughout the 1980s and 1990s series, regular shapes repeatedly appear, and a prominent role is given to the sheet, the drapery: yet, the main motif, the prominent element of these works, remains the human face, the human body, most often the female body. The material of the reliefs and small sculptures at this time was high-fired porcelain colored with metal oxides: a material capable of conveying extraordinary sensitivities and delicacies, radiating both fragility and hardness simultaneously. Alongside the vessels and containers, another group of

artworks gradually emerged, whose creations—alongside their autonomy and significance—served as a preparation for the development of the guiding principle and motif of the series that emerged in the past decade and a half: the interplay of geometric shapes (square plates, cubes, blocks) and irregular, folded or creased, sheet-like elements, creating a tension between bodies and shells, closures and openings. Throughout the 1980s and 1990s series, regular shapes repeatedly appear, and a prominent role is given to the sheet, the drapery: yet, the main motif, the prominent element of these works, remains the human face, the human body, most often the female body. The material of the reliefs and small sculptures at this time was high-fired porcelain colored with metal oxides: a material capable of conveying extraordinary sensitivities and delicacies, radiating both fragility and hardness simultaneously.

Katalin Szávoszt's diverse and exciting artistic activity is further characterized by the variety of different art forms, including large sculptures and reliefs, decorative and abstract wall coverings, ornamental fountains, autonomous small sculptures, and ceramic objects

such as vases and vessels. Equally significant is the diversity in technical execution: high-fired ceramics, stoneware, and porcelain collectively signify the material selection and processing method that authentically serves the artistic expression and atmosphere in Szávoszt's works. In the circle of small sculptures and exhibition pieces, a specific group has stood out in the years preceding and following the turn of the millennium, starting from 1996. Titled "Nők kertje" (The Garden of Women), this series features porcelain female figures draped in sensual fabrics, often interpreting mythological themes. This group has distinguished itself with its rich emotional content and the elaborate plasticity of its formal language, captivating the viewer.

A critical examination of Katalin Szávoszt's oeuvre by future art historians will undoubtedly consider the year 2010 as another significant turning point. It was during this period that the artist began creating a series of architectural ceramic sculptures featuring houses and gates, seemingly breaking with the preceding patterns. These works were later showcased in the exhibition titled "Kapuk, házak, emberek" (Gates, Houses, People) at the Budapest

Kiállítóterem in 2013. While the exhibition's title suggests a broader thematic and motif spectrum, the actual representation of people in their true form was limited to drawings, appearing as peculiar, animal-like phenomena. The ceramic objects, on the other hand, subtly conveyed symbolic and metaphorical layers of meaning.

Katalin Szávoszt's symbolic gateways and buildings are constructed from flat planes, forming hollow, inclined, or horizontally covered structures with perforations on their side surfaces, fired from grog clay, and painted with shades of ochres, pinks, pale blues, greys, and whites. The sculptures consist of gate columns, gate towers, and house forms, placed on the gallery floor, reaching the average height of a person, or mounted on pedestals. The defining form of these works is the prismatic body, appearing as regular, homogeneous shapes or structures organized from upward tapering, stacked prismatic elements. The surfaces of the gate towers and house structures feature fields painted with geometric or decorative motifs in pastel colours.

The unity of these surfaces is disrupted or rhythmized by "windows" on the planes,

which may run regularly, intermittently, suggest monotony, or convey a poignant absence. Through these "windows," we catch glimpses of the bodies or peer into the mysterious dark voids within. Spaces seem to collide imperceptibly, occasionally merging, between the external spaces induced by the gate towers and house bodies and the internal spaces circumscribed by the faces of the cubes and towers. A crucial element characterizing this ensemble is size, presenting a city model composed of not-so-small details, creating an illusion of an outsider looking at a meticulously crafted cityscape, or akin to entering the enchanting facade of a Walt Disney fantasy city with its externals and sensations unveiled. This ceramic ensemble subtly places the viewer in an observing (meditative) position, while simultaneously inviting them to become a participant through the content and symbolic world of the artwork. The emotional depth, ambivalence, and the symbolic portrayal of these architectural objects transcend the well-known thematic standards of descriptive accounts of symbolic repositories or clichéd summaries of bleak panel block living. There are the intimate, at times identification-inducing, at times

rejecting, objectified, and spiritualized ceramic reality models of people and their spaces, their welcoming homes, and alarming environments in front of us.

The gateways and houses can be contemplated individually, but, as the viewer witnessed at the (former) Budapest Exhibition Hall exhibition, their depth of content and formal richness unfolds through their collective presence, emerging in its completeness. The towers rise gradually, slender, aspiring structures towards the sky, while the houses are more substantial, closed, and compact cubes. The interplay and rhythmic arrangement of these cubes are highly dynamic, creating a visually engaging spectacle that reveals a new overall image with changes in perspective. Moving around these seemingly set-like objects—surface-like and hollow inside—inevitably recalls the desolate urban spaces depicted in Giorgio Chirico's stark, depopulated cityscapes.

Scenes from surreal films, where the camera scans deserted city environments, streets, and squares, bearing traces of humanity's former presence but now inexplicably empty, might also be evoked in memory.

However, Szávoszt Katalin's created art-world is not as overwhelmingly alarming. The delicate colour palette and the playful, sometimes fairytale-like figuration of motifs counterbalance the coldness emanating from regular shapes, soften the stiffness of sharp edges, and seem to have induced the birth and presentation of the drawings—an artistic technique featured in the exhibition. In these ink and coloured pencil compositions created in Katalin Szávoszt's workshop since 2004, peculiar, creature-like human beings, fantastical figures dressed in carnival masks, and animals depicted from a very close perspective among fantastic flowers and plants are captured. About these coloured drawing compositions, Ibolya Laczkó, an art historian, remarked, "Szávoszt Katalin's pen and coloured pencil drawings present a world of fleeting, affectionate beauty. Still lifes, a peculiar flora and fauna of the Garden of Eden, the flourishing tale of Beauty and the Beast, and untold, meticulously drawn stories featuring dreamlike groves, fairylike female figures, and animals with subtly ironic depictions. They are the pages of a unique natural history book, alongside the classic fairy tale brought to life

„Házépítés” – Budapest

in the drawing, almost inevitably giving birth to a story created in the image, with its verbal expression left to the viewer's imagination.

A "Városi virágok" (Urban Flowers), born in 2013 and exhibited in the Budapest Exhibition Hall that year, are very distant relatives of the tower-pasticcios and can be connected to the artistic endeavours of the initial phase of the artist's career. The appearance of these shapes, reaching upwards like tubes, twisting, and opening or closing trumpet-like at their

upper parts, adorned with spot and stripe motifs, can be considered evidence of the resurgence, or return of an organic perspective. It is quite possible that these compositions, saturated with virtual movements, filled with vitality, and connected to the world of Art Nouveau, herald a new period in Szávoszt's artistic career, promising further professional renewal and surprises.

(*Magyar Iparművészet*, 2014(1)6-9

/Hungarian Applied Art)

CERAMIC MODELS OF REALITY

*New Works by Katalin Szávoszt,
Ceramic Sculptor – 2017*

It would certainly come as a surprise if, in discussing the ceramic artworks of Katalin Szávoszt, we were to elaborate on vessels with layered, bowl-like structures resembling cups, undulating veils, mysterious draperies, sculptures of beautiful female figures, and angelic figurines with wings—compositions saturated with overflowing sensuality and lyrical emotions. However, these phenomena must also be considered as antecedents, as indicative of the preceding periods characterizing Katalin Szávoszt's rich and transformative body of work before the turn of the century. These serve as distinct creative phases and aspirations marked by works and groups of works, demonstrating relatively few shared traits or only elusive connections with the creations made in recent times. The origins of these shifts, changes, stylistic turns, apparent divergences, and hidden correlations lie in the era and in what was once termed the applied arts, including ceramic art, where Szávoszt Katalin has been fortunate to work as an artist during the last third of the 20th century and beyond, into the present day.

Katalin Szávoszt and her contemporaries – Imre Schrammel and Árpád Csekovszky, former students of the academy – emerged as artists in a field of art where the pillars of unchanged genres and forms spanning several centuries collapsed just before and after their emergence: the demand for primary functionality vanished, and the role, purpose, and demand for decoration, ornamentation receded. Ceramic objects, increasingly rich in material use and technical realization, opened up new and diverse creative possibilities, transforming into autonomous sculptures and reliefs that not only created their own beautiful aura but also condensed, carried, and expressed thoughts, content, and messages

All these factors, only sketchily outlined, are essential for approaching the artworks created by the artist in her latest creative period. There is no debate during the cursory examination of these works that functional factors are absent, and decorative artistic intentions and aspirations do not play a role here. We find ourselves amidst ceramic sculptures that are spatially positioned, dynamically organizing space, exploiting the forces of form creation and color emanating from materiality. These are peculiar, radiantly compelling ceramic sculptures that transform flat panels into

Épített kerámiák – 2014, Budapest, Gaál Imre Galéria

spatial compositions resembling cones, domes, and prisms. They form towers, gates, structures conventionally perceived as buildings, and mysterious edifices. These spatial compositions are built from flat surfaces, hollow, framed and covered with vertical and horizontal, occasionally inclined planes, featuring perforations on their side surfaces, thus revealing penetrations and internal spaces. These sculptures are crafted from fired clay with perforations, painted on the surface, or colour-tinted in the material itself—shaded with ochres, pinks, light blues, greys, and whites—resembling the shapes of cones, domes, and prisms. This ceramic ensemble delicately places the viewer in the position of perception, while simultaneously turning them into a participant through the content and symbolic world of the artwork. The ensemble evokes real experiences and memories—whether referencing the panel buildings permeating residential estates, images of American skyscrapers and cities captured during travels or through photo and film experiences, or the mystical structures of the ancient Mayan culture—eliciting feelings of familiarity, foreignness, attraction, and repulsion within the observer. Before us stand the tangible, animated ceramic models of humanity and its

built products, spaces, welcoming homes, and alarming environments. These models prompt a spectrum of identification and rejection, blending homey and alien feelings within the observer. Referring to the dreamy, passionate female figures, and mythological entities from the periods preceding the turn of the century as central and significant mediums, it is noteworthy that in this series of works organized into cohesive groups, no human or organic creature ever appears. The absence of humanity or any living, organic entities is a defining characteristic within these works. However, every element, every gate, every tower, and every building suggest that in some way, there is always a need to reach upward.

Katalin Szávoszt's new series, referencing art historical precursors, can be viewed, and interpreted not only through such sombre perspectives and guiding motivations into meditation. The delicate, sensitive colour palette of the works, the playfully geometric order and variety of motifs, counteract the severity emanating from regular forms. It softens the stiffness of sharp edges and the monotony of surfaces, relieving the sense of desolation. It seems as if the painful absence of human presence in-

duced the creation of drawings, compositions that stand alone as well as friezes. In these ink and coloured pencil compositions, produced in Katalin Szávoszt's studio since 2004, strange, animal-like human figures, carnival masks worn by fairytale characters, and fantastic flowers appear amidst depicted animals from an unusually close perspective. The sphere between the objectified ceramic sculptures and the drawings captured as images—fire and water, reality and fantasy, cold and rigid objectivity, warm human emotions, sober, measured logic, and carefree playfulness—is bridged by seemingly insurmountable contra-

dictions. However, let us imagine that this carnival, joyous procession adorned with wonderful masks, enters the deserted buildings, takes possession of empty rooms, climbs the towers, and fills the vacant spaces with lively activity. Then, the carefree, lively procession of fantasy beings does not march on; instead, it stays there amid mysterious gates, mystical towers, memorials, and peculiar yet quite ordinary houses. Let this be a beautiful encounter, a finding of home—the metaphorical message of Katalin Szávoszt's new ceramic artworks.

(Art Limes 2017(4)41–45.)

Épített kerámiák – 2014, Budapest, Gaál Imre Galéria

Szavoszt Katalin keramikusművész

(Budapest, 1941. január 3.)

A budapesti Magyar Iparművészeti Főiskola porcelántervező szakán diplomázott 1968-ban. Mesterei Schrammel Imre keramikus és Já-nossy György építész voltak. Ugyanitt tanított 1975 és 2003 között a Magyar Iparművészeti Főiskola egyetemi adjunktusaként: kreatív tervezést, tervezési alapismereteket és színtant.

Pályája elején több magyarországi kerámia-gyárnak dolgozott tervezőként, többek között a Herendi Porcelángyárnak is. Közben nagymé-re-tű kerámiafalai készültek, melyek középületeken láthatók.

Porcelánból kialakította sajátos egyéni stílu-sát. A szabadkézzel formázott részletek és a por-celánlapok egyedi használata őt mindenki mástól megkülönböztetik.

Ebben az alkotói periódusban az intimitás, az érzékiség, az elmúlt korok iránti tisztelet, a korta-lan szépség, érzékenység és az őszinte megmu-tatkozás a sajátja.

2003-ban nagy változás történik az életében és munkásságában is; ekkortól kizárólag saját műtermében dolgozik.

Négy évet grafikák készítésével, rajzolással tölt, majd áttér a rusztikus, samottos anyagra, és ettől kezdve nagyméretű, „épített” kerámiákat készít a felrakás technikájával, melyekben a por-celán monokróm világa után a színek is erőtelje-sen megjelennek.

Kiállításait szerte a világon megcsodálták. Számos helyen rendeztek önálló kiállítást műve-iből Magyarországon és külföldön egyaránt, így például Ottawában (1991), Helsinkiben (1996), Bolognában (1996), New Yorkban (1994) a ma-gyar kultúra képviselőjeként jelent meg egy Kos-suth-évfordulóhoz kötődő nemzeti kiállításon.

Művei nagy számban vannak jelen magán- és közgyűjteményekben egyaránt.

Katalin Szavoszt, ceramic artist

(Budapest, January 3, 1941)

She graduated in 1968 from the porcelain de-sign program at the Hungarian College of Applied Arts in Budapest. Her mentors were the ceramic artist Imre Schrammel and the architect György Jánossy. She taught at the same institution between 1975 and 2003 as a university adjunct at MOMÉ, covering creative design, basic design knowledge, and color theory.

Early in her career, she worked as a designer for several Hungarian ceramic factories, including the Herend Porcelain Manufactory. Meanwhile, she created large ceramic murals, which can be seen on public buildings.

She developed her distinctive personal style with porcelain. The hand-shaped details and the unique use of porcelain sheets distinguish her from everyone else.

In this creative period, intimacy, sensuality, respect for past eras, timeless beauty, sensitivity, and sincere expression are her hallmarks.

In 2003, significant changes occurred in her life and work, and from then on, she worked ex-clusively in her own studio.

She spent four years creating graphics and drawings, then transitioned to rustic, chamotte materials, and from that point, she created large, “constructed” ceramics using the slab-building technique, where strong colors appear promi-nently after the monochrome world of porcelain.

Her exhibitions have been admired worldwide. Numerous solo exhibitions of her works have been held both in Hungary and abroad, including in Ottawa (1991), Helsinki (1996), Bologna (1996), and New York (1994), representing Hungarian cul-ture at a national exhibition tied to a Kossuth an-niversary.

Her works are present in large numbers in both private and public collections.

Díjak, ösztöndíjak:

1973 Club Design Pályázat, díj
1978, 1984, 2003, 2006 Nemzetközi Kerámia Stúdió ösztöndíja, Kecskemét
1985 Miniszteri dicséret, művészetoktatásért
2003 Petőfi a képzőművészetben országos pályázat, 3. díj
2010 Ferenczy Noémi-díj

Szimpozionok, művésztelepek:

1969, 1970 Siklói Kerámia Alkotótelep, Siklós
1989 Nemzetközi Kerámiaszeminárium, Porvoo (Finnország)
2003 VI. Vásárhelyi Kerámia Szimpózium, Hódmezővásárhely
2005 29. Sóstói Nemzetközi Érem- és Kisplasztikai Alkotótelep, Nyíregyháza

Egyéni kiállítások

1974 Budapest, Fészek Művészklub
1979 Budapest, Ferencvárosi Pincetárlat
1981 Dunaújváros, Munkásművelődési Központ
1981 Budapest, Helikon Galéria
1982 Kecskemét, Mini Galéria
1983 Tapolca, Tóparti Galéria
1983 Sümeg, Vár Galéria
1985 Tatabánya, Kernstok Terem
1988 Miskolc, Mini Galéria
1989 Nyíregyháza, Pál Gyula Terem (Balogh Bélával)
1990 Helsinki (Finnország), Magyar Nagykövetség
1990 Miskolc, Szőnyi István Terem
1990 Hangö (Finnország), Kirjaston Galéria
1991 Budapest, Csók István Galéria
1991 Nürnberg (Németország), Dresdner Bank
1991 Ottawa (Kanada), Euro Art Gallery
1991 Püspökladány, Városi Művelődési Központ
1992 Budapest, Árkád Galéria
1992 Budapest, Törley Kastély
1994 New York (Amerikai Egyesült Államok), Magyar Konzulátus
1994 New York (Amerikai Egyesült Államok), Anrey Leeds Gallery
1994 Washington (Amerikai Egyesült Államok), Magyar Nagykövetség
1995 Karcag, Fehér Holló Fogadó és Étterem Galéria
1996 Bologna (Olaszország), Villa Spada, Museo Storico Didattico della Tappezzeria
1997 Crema (Olaszország), Városi Galéria
1997 Debrecen, Kenézi Galéria
1997 Budapest, Mednyánszky Terem
1998 Püspökladány, Püspökladányi Galéria
1998 Vác, Városi Könyvtár
1999 Debrecen, Kenézi Galéria

1999 *Fehérnél is halványabb árnyék*, Nyíregyháza, Városi Galéria
2000 Budapest, Újlipótvárosi Klub-Galéria
2001 Budapest, Örmény Kulturális Központ
2001 Budapest, Vigadó Galéria
2003 Budapest, Arcvonal Galéria
2006 *Grafikák*, Budapest, Országos Mezőgazdasági Könyvtár
2006 *Grafikák*, Dunakeszi, Farkas Ferenc Művészeti Iskola
2007 *Grafikák*, Budapest, Artotéka
2007 Nyíregyháza, Városi Galéria
2007 *Grafikák*, Vác, Városi Könyvtár
2009 Budapest, Jókai Klub
2011 Budapest, Újlipótvárosi Klub-Galéria
2012 *Szabadtéri kiállítás*, Budapest, RAM Központ
2013 *Kapuk, házak, emberek*, Budapest, Budapest Kiállítóterem
2014 Budapest, Gaál Imre Galéria
2016 Budapest, Museion No 1.
2017 *Kapuk és zászlók*, Budapest, Vigadó Galéria
2019 *Lobogás*, Budapest, Esernyős Galéria
2019 *Épített kerámiák*, Budapest, Fuga
2021 *„Transcendo”* (gyűjteményes kiállítás), Cifra Palota, Kecskemét
2022 *Grafikák*, Óbudai Múzeum, Budapest

Fontosabb csoportos kiállítások

1968, 1970, 1972, 1975, 1978, 1982, 1984, 1990, 1992, 2004 Országos Kerámia Biennálé, Pécs
1968 Épületkerámia, Budapest, Magyar Építőművészek Szövetsége Székháza; Kaposvár
1968 Képzőművészek, iparművészek, Budapest, IPAR-TERV
1969 Magyar iparművészeti kiállítás, Prága (Csehszlovákia)
1970 Nemzetközi Kerámia Szimpozion, Siklós
1970 Építészeti kerámia, Budapest, Magyar Építőművészek Szövetsége Székháza
1971 Magyar Iparművészeti Főiskola jubileumi kiállítása, Budapest, Ernst Múzeum
1972 Edénykultúra, Budapest, Műcsarnok
1973 Club Design pályázat és kiállítás, Salgótarján
1974 Alkotó Ifjúság kiállítás, Budapest
1974 Amfora edénypályázat és kiállítás
1975 Jubileumi iparművészeti kiállítás, Budapest, Műcsarnok
1979 Nemzetközi Kerámia Stúdió kiállítása, Kecskemét
1980 Formatervezési Verseny, Valencia (Spanyolország)
1980 A kéz intelligenciája, Budapest, Műcsarnok
1980 Magyar keramikusok Bécsben, Bécs (Ausztria), Centropa
1982 Nemzetközi Kerámia Verseny, Faenza (Olaszország)
1982 Szocialista Országok Iparművészeti Quadriennáléja, Erfurt (Német Demokratikus Köztársaság)

1982-1983 Magyar kézműves kerámia 1950–1980, Siklós, Vár
1983 Országos Iparművészeti Kiállítás. A tervezés értékteremtés, Budapest, Műcsarnok
1984 Nemzetközi Mini Kerámia Triennálé, Zágráb (Jugoszlávia)
1985 A Nemzetközi Kerámia Stúdió kiállítása, Budapest, Bartók 32 Galéria
1988 Tavaszi Tárlat, Budapest, Műcsarnok
1990 IRISZ, Porvoo (Finnország)
1991 Ottawa, Euro Art Gallery, Ottawa (Kanada)
1992, 1993, 1994, 1995, 1996 Arte Fiera, Bologna (Olaszország)
1993 **1994, 1995, 1996** Őszi Kerámia Kiállítás, Budapest, Csók István Galéria
1994 MIA, Monza (Olaszország)
1994 Nemzetközi Kerámia Biennálé, Vallauris (Franciaország)
1994 Nemzetközi Kerámia Verseny, Faenza (Olaszország)
1994 Magastűzön, Gödöllő, Gödöllői Galéria
1995 Az agyag mesterei, Budapest, Vigadó Galéria
1995 XX. századi magyar keramikusok. Válogatás az Iparművészeti Múzeum gyűjteményéből, Budapest, Iparművészeti Múzeum
1995 I. kerületi alkotók karácsonyi kiállítása, Budapest, Magyar Kultúra Alapítvány
1996 Magyar Keramikusok Társasága, Nyíregyháza, Városi Galéria
1997 Budapest, Ernst Múzeum
1997 1999 Pelso, Keszthely, Balatoni Múzeum
1997 Kerámia fesztivál, Budapest, Vigadó Galéria
1997 1998 Őszi Kerámia Kiállítás, Budapest, Palme Ház
1999 Magyar Keramikusok Társasága, Lendva
2000 Kortárs művészek Herenden, Veszprém, Laczkó Dezső Múzeum
2001 Ötödik Váci Szalon, Vác
2001 Millenniumi Iparművészeti Kiállítás, Budapest, Műcsarnok
2002 Kerámia az építészetben, Budapest, Vigadó Galéria
2003 MAOE-ösztöndíjasok, Budapest, Olof Palme Ház
2003 VI. Vásárhelyi Kerámia Szimpózium, Hódmezővásárhely, Tornyai János Múzeum
2003 50 éves a Zsennyei Alkotóház, Szombathely, Szombathelyi Képtár
2004 XVI. Őszi Kerámia Tárlat, Budapest, Olof Palme Ház
2004 A négy őselem, Budapest, Árkád Galéria
2005 Zene és képzőművészet, Dunakeszi

Művek közgyűjteményekben

Bologna, Villa Spada Múzeum (Olaszország)
Budapest, Iparművészeti Múzeum
Budapest, Óbudai Múzeum

Budapest, Óbudai Múzeum
Castelli, Modern Kerámia Gyűjtemény (Olaszország),
Kaposvár, Rippl-Rónai Múzeum
Kecskemét, Cifra Palota Gyűjteménye
Kecskemét, Kecskeméti Képtár
Kecskemét, Nemzetközi Kerámia Stúdió Gyűjteménye
Kiskőrös, Petőfi Irodalmi Múzeum
Nyíregyháza, Városi Galéria
Nyíregyháza, Városi Galéria,
Pécs, Janus Pannonius Múzeum
Petőfi Irodalmi Múzeum. Kiskőrös
Püspökladány, Városi Múzeum
Református iskola, Tiszafüred
Salgótarján, Dornyay Béla Múzeum
Siklós, Kerámia Alkotóház Gyűjteménye

Közösségi megbízásra és magánmegrendelésre készített monumentális művek

1969 Komárom, Brigetio Borozó, *Figurális színes mázas fajansz csempemozaik*, 100 m²
1970 Budapest, Épületkerámiaipari Vállalat Irodaháza, *Mázas metlachi mozaikkép*, 60 m²
1980 Budapest VIII., Tömő utca 35., SOTE Balassi Bálint Kollégium előcsarnoka, *Samott falburkolat*, 730x500 cm, és *Díszkút* 220 cm
1981 Budapest V., Akadémia utca, MTA Központi Hivatala, *Plasztikus falikép, magastűzű kerámia*, 75 m² és 12 darabos virágtartó együttes, egyenként 40x60x60 cm
1995 Budapest, OTP Bank, *Porcelán képek*
2004 Badacsonytomaj, *Mária-szobor, magastűzű kerámia*, m: 100 cm
2005 Budapest II., Szépvölgyi út, La Siesta lakópark, *feliratok, burkolatok, plasztikus térkép*
2010 Budapest III., Flórián tér 15., OTP Bankfiók, *Lélekkapu*, kerámia plasztika

Bibliográfia

1973 Kresz Frigyes: Club Design’73. *Népművelés* 1973(3)16–17.
1978 P. Szűcs Julianna. A kellemetlenné vált kellemes. *Művészet* 1978(11)10–13.
1979 Gyurkovics Tibor: Szávoszt Katalin kerámiái. Ferencvárosi Pincetárlat. Új Tükör 1979. december 16.
1980 Losonci Miklós: Önként vállalt egyedi út. *Pest Megyei Hírlap* 1980. január 8.
1981 Kerényi J.: *Bevezető. Szávoszt Katalin keramikusművész kiállítása*. Budapest, Helikon Galéria. (Katalógus)
1981 P. Szűcs Julianna: Válságkerámia. *Népszabadság* 1981. április 17.

1981 Vadas József: Átmenetben. Élet és Irodalom 1981. május 2.

1981 Terebess Gábor: Szávoszt Katalin kerámiái, Helikon Galéria, 1981 IV. 9. – V. 3. *Művészet* 1981(8)56–57.

1983 Veszeli Lajos: Természet és varázs. Szávoszt Katalin kiállítása. *Napló* 1983. április 10.

1985 Kerámiák a Kernstok Teremben. *Dolgozók Lapja* 1985. július 8.

1985 Wehner Tibor: Törvény és esetlegesség. Szávoszt Katalin kiállítása Tatabányán. *Dolgozók Lapja* 1985. július 17.

1985 Wehner Tibor: Kiállítási krónika. Komárom megye, 1985. július-augusztus. Új Forrás 1985(6)59–62.

1988 Szávoszt Katalin tárlata. *Déli Hírlap* 1988. szeptember 9.

1988 Koltai János: Képek porcelánból. Szávoszt Katalin kiállítása. *Déli Hírlap* 1988. október 5.

1989 Gyurkovics Tibor: Szávoszt Katalin porcelánképei. *Nők Lapja* 1989. április 8.

1989 Léner Péter: Végesben a végtelent. *Kelet-Magyarország* 1989. június 17.

1990 Vámosy Ferenc: Szávoszt Katalin porcelán faliképei. *Magyar Építőművészet* 1990(1)51–53.

1990 Gyurkovics Tibor: Angyal szállt át a szobán. Új Idő 1990. december 10.

1994 Vámosy Ferenc, Wehner Tibor: *Bevezető. Szávoszt Katalin keramikusművész kiállítása*. New York, Magyar Konzulátus. (Katalógus)

1994 Villáminterjú Szávoszt Katalin keramikusművésszel. *Amerikai Magyar Hírlap* 1994. október 7.

1995 *Magyar Keramikusok Társasága*. (Katalógus)

1995 Wehner Tibor: Eurüdiike. *Polisz* 1995(16)

1998 B. J. G.: Szávoszt Katalin porcelánszobrai Vácon. *Népszabadság* 1998. október 16.

1999 Keszthelyi Katalin-Laczkó Ibolya: *A magyar kerámiaművészet I. Alkotók, adatok 1945–1998*. Budapest, Magyar Keramikusok Társasága – Képző- és Iparművészeti Lektorátus.

1999 Papp D. Tibor: „Fehérnél is halványabb árnyék.” *Kelet-Magyarország* 1999. szeptember 18.

2000 Nők kertje. Az alkotó vallomása. *Herend Herald* 2000(1)

2000 Papp D. Tibor: Tételek Szávoszt Katalin szobraihoz. *Napút* 2000(6)49–50.

2001 *Kortárs Magyar Művészeti Lexikon, III. kötet. P-Z*. Budapest, Enciklopédia Kiadó. 511–512.

2001 Wehner Tibor: *Szávoszt Katalin. Szárnyalás, szenvedély*. Budapest, Masszi Kiadó. SzínKép Albumok.

2001 Haba Péter: Kerámia az építészetben. A Vigadó Galéria kiállítása. Új Magyar Építőművészet 2001(2)21.

2003 Wehner Tibor (szerk.): *Nemzetközi Kerámia Stúdió, Kecskemét 1977–2002*. Kecskemét, Nemzetközi Kerámia Stúdió.

2003 Vámosy Ferenc: Egy illúzió emlékművei. Szávoszt Katalin porcelán műtárgyai. *Magyar Iparművészet* 2003(2)17–20.

2003 Feledy Balázs: Szávoszt az Arcvonalban. *Magyar Demokrata* 2003. december 11.

2004 *Szávoszt Katalin. Ora pro Nobis*. Budapest, Masszi Kiadó. (Katalógus)

2006 Kabai Gábor: Éden, Paradicsom, Mennyeek. *Hírvilág* 2006(13)2

2007 Feledy Balázs, Laczkó Ibolya: *Bevezető. Szávoszt Katalin*. (Katalógus)

2011 Fekete György: Ízelítő. Szávoszt Katalin keramikusművész kiállítása az Újlipótvárosi Klub-Galériában *Magyar Iparművészet* 2011(2)25–27.

2011 Fekete György: Találkozni sohasem késő. *Premier* 2011(85)100–101.

2013 Szávoszt Katalin: *Az én városom*. (Bev. Laczkó Ibolya.) Budapest.

2013 Rózsa Gyula: Derűs város nyájas lakókkal. *Népszabadság* 2013. augusztus 16.

2014 Wehner Tibor: Kubusok, tornyok és városi virágok. Szávoszt Katalin keramikusművész új műveiről. *Magyar Iparművészet* 2014(1)6–9.

2016 Dvorszky Hedvig: Szimbolikus és valóságos kapuk. Szávoszt Katalin keramikusművész kiállítása a Museion No 1-ben. *Magyar Iparművészet* 2016(3)7–11.

2017 Wehner Tibor: Kerámia valóságmodellek. Szávoszt Katalin keramikus-szobrászművész új alkotásai. *Art Limes* 2017(4)41–45.

2018 Wehner Tibor: *Tapló 2. Kíméletlen Művészeti Napló 2007–2016*. Budapest, Cédus Művészeti Alapítvány–Napkút Kiadó. 526, 537, 538, 573.

2018 Szeifert Judit: Folyamatos lobogás. Szávoszt Katalin keramikusművész legújabb művei. *Magyar Iparművészet* 2018(2)11–15.

2020 Feledy Balázs: A szabadulóművész. Szávoszt Katalin kerámiaszobrászatáról. *Premier* 2020(103)104–105.

Filmek, videók

2011 Szávoszt Katalin Kiállítása Tiszafüreden, *Darabos László*, 8:42

2017 Szávoszt Katalin keramikusművész kiállítása. FőnixTV, Tiszafüred, 11:38

2019 Szávoszt Katalin keramikusművész. Óbudai Anziks, 3:21

2022 Szávoszt Katalin - szobrász-keramikus művész. *Magyarország Videós Arcképcsarnoka*, 11:55

Épített kerámiák – 2014, Budapest, Gaál Imre Galéria

